

december 2011

Atlantik 2011

Prečenje

1. december 2011, četrtek

Zelenortski otoki - Karibski otoki (9. dan)

Najprej pošpegava, če se avtopilot dobro zdravi. Torej, če je mavčna obloga na mestu. Je. Ampak, malo pa vseeno še pritegneva vijake. Danes sva imela v planu iti na matinejo in težko človek gleda film in krmari hkrati. Sva pa preplula tudi dva pomembna mejnika. Ob polnoči sva bila točno na polovici poti in dopoldan sva se znebila vodilne enke na števcu, ki kaže preostanek poti. Mala proslava se spodobi.

2. december 2011, petek

Zelenortski otoki - Karibski otoki (10. dan)

In tako ni bilo niti prvi večer, niti naslednjo noč in ni niti danes čez dan. Sinoči so se začele nevihte in z nevihtami nestalni vetrovi. Dež z vetrom nese ponoči še celo v salon, pa imava zaprt pokrov in spodnjo loputo bokaporta. Tudi jutro je deževno. Radar kaže dež vse naokoli. Ok, saj za nekaj je tudi to v redu, barko bo malo spralo soli. Sva pa zato cel dan zaprta v podpalubju in v precejšnji vlažnosti in visokih temperaturah loviva ravnotežje na razburkanem morju. Valovi sicer niso posebej visoki, so pa tako zmešani od vseh teh lokalnih vetrov okoli naju, da je roling kar pošten. Danes rdeče vino odpade, se ne da točiti v kozarce. Pivo iz piksne bo bolj primerna pijača. In namesto običajnih kulinaričnih mojstrovim bo Igor zelo verjetno pripravil juho ali rižoto iz vrečke. Jaz se pa malo držim svojega računalnika, da ne padem, ko mi Mala nepričakovano izmakne tla pod nogami.

Jasno, da danes preveriva najnovejše vremenske napovedi. Glavna tema. Poleg Rejmarinkota, jasno - ki se pa kljub zlomljeni nogi dobro drži. In kaj vidiva na prognostičnih kartah? Uf... Dež imava napovedan vse do Barbadosa. Ok, z nekaj malega prekinitvami, a vendar. Do konca tedna je na tem koncu sveta zapovedana deževna doba. No, tokrat pa res upam, da napoved ne bo držala.

3. december 2011, sobota

Zelenortski otoki - Karibski otoki (11. dan)

Hvala, meteorologi, da se tradicionalno motite. Tako se dela, ja! Popoldne se je zjasnilo in noč in današnje jutro sta minila brez večjih padavin. Jutro je lepo in sončno. Nevihte so sicer v okolici, radar jih najde na razdalji nad 20 milj, vendar jih ne vidiva in naju ne motijo. Le val je od časa do časa malo zmešan. In en tak val nama prevrne marmelado na mizici v kokpitu. Jeva božanski zajtrk. Včeraj sva našla še eno konzervo masla. Takega, narejenega na Nizozemskem za arabski trg in nato prodanega v Španijo, kupljenega na Kanarih in porabljenega pred Karibi. In Igor speče božanske žemljice. Mmmm, kako dišijo iz pečice. Te so še iz Madeire. In sedaj imava končno več prostora v zamrzovalniku za pripravo ledenih kock. Karibi se bližajo in do časa je potrebno misliti na vse potrebne sestavine mojita.

Vreme zdrži cel dan. Sediva v kokpitu, zobava čips in pljuckava pivo. In gurmanizmu primerna je tudi tema pogovora. Razpravljava o politiki. Pravzaprav kaj dosti ne razpravljava, Igor me seznanja z najnovejšo situacijo v domovini. Jutri so baje volitve. In večkrat se nasmejim do solz. Saj bi napisal, kaj sva pogruntala, pa ne smem. Moram spoštovati predvolilni molk. Sva pa ves dan dobre volje, mogoče tudi malo po zaslugi sinočnjega filma. La vita e bella z Robertom Benignijem. Res super zadeva.

4. december 2011, nedelja

Zelenortski otoki - Karibski otoki (12. dan)

Danes sem doživel upor na ladji. Nikoli nisem mislil, da se meni lahko zgodi kaj takega. Pa se je! Hotel sem pomiti posodo in komaj vzel v roke prvo posodo, ko me Igor opazi in ostro zaukaže, da je to njegovo delo in da naj takoj zapustim kuhinjo. Pa sem mu lepo odgovoril, da sem jaz tukaj kapitan in da je kapitan zaukazal tako. Nima veze, kapitan gor ali dol,

kuhinja je moja domena! Uf... naprej si nisem upal vztrajati. Kaj vem, kaj se še lahko zgodi, če so glave vroče. Že kot otrok sem bral grozne stvari. Ladja Bounty, pa Robinson Crusoe, Pirati s Karibov in še mnogo podobno strašnih reči. Ne, z uporom na ladji se res ne gre šaliti. In končno vidim, kako srečen kapitan sem, ker lahko vsako jutro vsaj kavo skuham. In potem marš iz kuhinje!

In ko smo že pri kuhinji. Danes je volilni dan in temu primerno je tudi najino obnašanje. Za zajtrk frišen kruhek, za kosilo pa svinjina s praženim krompirjem. In mišungo Kapverdskega vina, namesto piva. Prav praznično vzdušje je. Jasno, saj proslavlja zmago! Zmago ta-najboljših. Najboljših v vseh pogledih. Če so zmagali na volitvah po volji ljudstva, potem so res ta-pravi descii in babe, ni kaj. In ker so končno na oblasti najboljši, sva zadovoljna tudi midva. In ker sva zadovoljna - proslavljava.

Čeprav jadralskega vzroka za proslavljanje niti ni. Veter upada in napredujeva precej počasi. Včeraj sva naredila le že 130 milj proti cilju, danes jih bo še manj. Četrtek dopoldan je že pase, sedaj računava na petek.

5. december 2011, ponedelje

Zelenortski otoki - Karibski otoki (13. dan)

Zvečer je veter padel na 2-3 Bf in spet so bile nevihte. Nevihte brez vetra. Motorirava skoraj celo noč z nekaj vmesnimi prekinitvami, ko je vetra vsaj toliko, da plujemo s 4 vozli. Vmes srečava ladjo. Sredi te širjave smo točno na kurzu trčenja. Mi pa še ravno v tem trenutku kolovratimo z jadri. Jasno, pametni odneha. Šest milj od nas 250 metrska ladja spremeni smer in naju zaobide krepko miljo od zadaj. Toliko se nama izogne, da gre mimo, tudi če se midva čisto ustaviva. No, saj skoraj stojiva. Očitno računajo s tem, da mi spimo in ničesar ne prepuščajo naključju...

In naš Inmarsat sprejemik se je končno le odločil, da nas preflinta na drugi satelit. Do sedaj smo bili vezani na satelit nad Indijskim oceanom. Danes je bil le še 4 stopinje nad horizontom. In je delal! Sedaj smo na ameriškem geostacionarcu in ta je krepko nad obzorjem. Amerika je blizu...

Popoldan veter dokončno obupa nad nama in gre počivat. Tudi morje je tako mirno, kot ga ne pozna z najine poti. In vročina je spet bolj opazna. Samo, mi se ne damo. Zalaufava Diesel pasat in ta dela tja do štirih zjutraj, ko ga spet zamenja običajni pasat. In tišina...

6. december 2011, torek

Zelenortski otoki - Karibski otoki (14. dan)

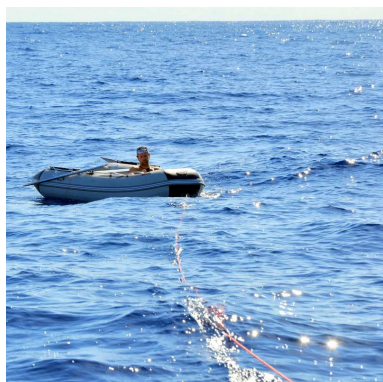
Sončni vzhod je kičast. Kakor je bil že včerajšnji zahod in kakor je več ali manj vsak dan tako vzhod, kakor tudi zahod. Kičast je še posebej, ker po celonočnem motoriranju plujeva na jadra. Počasi, a zanesljivo. Orcava. 2 Bf SW je ravno toliko, da plujeva, pa vendar. In ta počasna plovba je primerna za foto sešn. Mala sredi Atlantika. Akcija! Dingija v vodo in fotografa na njega. Igor poslika Malo in jaz poslikam Tender to Mala. Vsako izmed plovil z minimalno posadko na lokaciji 13 N in 53 W. 300 milj vzhodno od Barbadosa. Bizarno.

In potem veter crkne in je na vrsti zajtrk. Španska vratovina, grška feta in olive, atlantski kruh (iz italijanske moke in slovenskega kvasa, z dodatki slovenskega mleka v prahu in atlantske vode iz watermakerja - od tod ime "atlantski"). In seveda s kozarcem čilenskega vina, ki se za zajtrk lepo prileže. In za malico je še boljše avstralsko vino (brez hrane), za kosilo pa portugalsko (tudi brez hrane). V mednarodnih vodah je pač potrebno na nedvoumno označenem suverenem ozemlju Republike Slovenije jesti in piti svetovljansko! Mar ne? Piti in jesti? Ne, samo piti. Pa še to, ker sva resna možakarja, samo v tisti uri, ki sva jo dobila gratis. Današnji dan ima spet 25 ur in midva sva že pet ur za Slovenijo. Kakorkoli, hrana pride na vrsto šele za večerjo. Prevroče je.

In ker je tako vroče in ker so vse naokoli nas udari olujne bonace iz svih smerov ali v prevodu: vetra je približno okoli 0,0 vozlov (merjeno s toleranco +/- 0,0 vozlov). Zato preveriva še temperaturo morja. 33 (z besedo: triintrideset) stopinj ima! In če je tako, si praviva, ali je sploh kaka možna in logična razlaga, da se midva ne bi šla malo kopat. Po glasovanju (tokrat ni bilo niti najmanjšega razloga, da bi kapitan, kdorkoli to že je, uveljavljal pravico do dveh glasov) je Mala razprostrla svojo kopalno ploščad in naju iz svojih varnih nedri spustila v širni Atlantik. Prvič. In drugič. Drugič se Igor spravi s kuhalnico in gobo celo nad kolonijo školjk na trupu barke. Kaj takega še nisem videl! Potujoče gojišče. Najprej sicer premišljujeva, če bi jih nabrala za v rižoto, pa si na koncu le premisliva. Že včeraj sva imela rižoto s škampi, danes bi nekaj drugega. Igor jih postrga nekaj sto (pa ne vseh!). In jih brezkompromisno podari Pozejdonu. Da nahrani svoje varovance. Nazaj k naravi, ekološko!

In Pozejdon hrani s temi školjkami majhne ribe. S temi se hranijo večje. In z njimi največje. Preverjeno! Poleg barke vidiva

plavati morskega psa. Konkreten primerek. Mislim, da je to drugič ali morda tretjič v mojem življenju, ko lahko nedvoumno potrdim, da sem videl morskega psa. Pa sem do sedaj preplul že kar nekaj (deset) tisoč milj.

kujavnik ali predpriprava na fotkanje ?

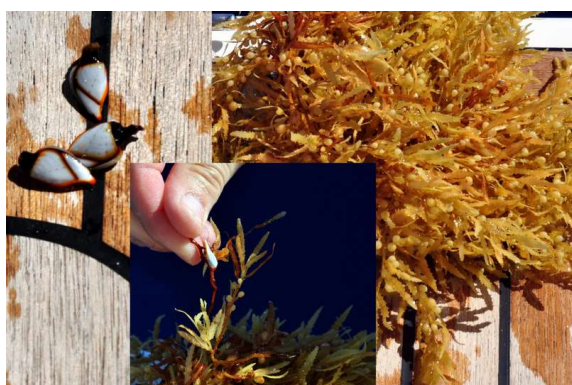
Igor, pazi, da ti Mala ne uide

mhmhm, sveže pečen hrustljavi kruh s pršutom, olivam in kozarcem črnega sredi Atlantika ...mhmhm

kar s kuhalnico je treba drgniti školjke z Male

tole se je kar zaraslo na Mali ... uf ...

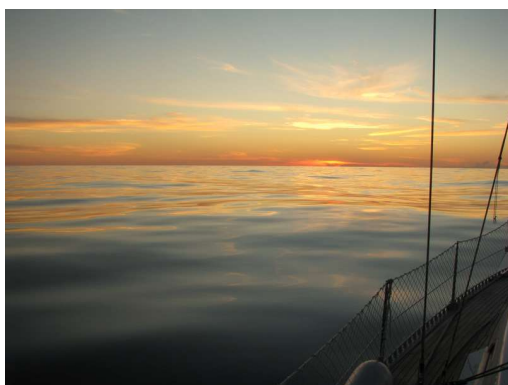
pa enga mrtvaka odplavati na sredi morja se tudi spodobi

prav paše, paše po dolgih dneh taka kopel

vnetje mehurja ni dobil nihče od "mrzle vode"

pisan sončni zahod

7. december 2011, sreda

Zelenortski otoki - Karibski otoki (15. dan)

Veter je in vetra ni. Pa to ni simetrično. Ko je, ga je malo, ko ga ni, pa tudi. Danes se vsaj jaz bolj skrivam pod tendu. Včeraj me je (po pol leta na morju) opeklo sonce. Nič hudega, a vendar. Po pol leta! In vremenu primerno je tudi najino bivanje na barki. Malo meziva, malo klepetava. Igor se je poglobil v branje, jaz sem nekaj časa v službi. Najbolj zaželena oseba na ladji (ali v prevodu ladijski kuhar) počisti zelenjavo iz hladilnika. Po mesecu dni jo gre nekaj malega na krožnik in malo več v morje. Še vino z Dolenjske je zavrelo v flaši. Pa naju ta malenkost niti ne moti preveč. Si pač misliva, da pijeva šampanjec. Šampanjec z vodo. Se temu tudi reče bevanda?

Proti večeru stakneva skupaj najbolj učeni glavi daleč naokoli in tuhtava kako dalje. Ali greva na Barbados ali na Tobago? Dilema je neskončna, povezana pa z željo po ogledu Barbadosa (kjer sicer glede na knjige, ki jih imam ni kaj dosti za videt, a vendar) in možnostjo pridobitve papirjev za Vesno za Tobago (ki pa tudi niso ne vem kak bau bau). No, ne glede na to, kam greva, morava pluti počasi. S trenutno hitrostjo pristaneva ponoči. In ker motorirava in imava škarje in platno v svojih rokah, motorček upočasniva na 1.200 obratov in s tem pridelava nekaj dragocenih ur.

Skratka, dan ki si ga po kakšni posebni akciji ne bova zapomnila.

8. december 2011, četrtek

Zelenortski otoki - Karibski otoki (16. dan)

Danes se nama nič ne kopa. Premrzlo je. Morje nima niti 32 stopinj.

Je pa to dan velikih odločitev. Predvsem so odločitve povezane s soncem. Na eno stran sva že čisto ožgana in se nama zdi smiselno, da preprečiva še večje opekline. Barko zato zasukava za dobrih trideset stopinj in spet lahko leživa v kokpitu tako kot prej. Komu se pa še ljubi obračat medtem, ko se praži. No, praži v senci. Brez biminija in sprayhooda itak ne preživiva. Če se nama pokvari ta oprema, se itak lahko samo še v life raft spraviva in vrževa EPIRB v vodo. Še dobro, da je december in da bo kmalu najkrajši dan v letu. In da je zima.

Kakorkoli, medtem ko ležim kokpitu in poslušam čudovito muziko iz Bozboruna, premišlujem kaj je pravzaprav vplivalo na to najino zgodovinsko odločitev. En sam telefonski pogovor je bil dovolj. En klepet z mojstri oblastniki iz Tobaga. Takole

so naju razveselili. Neizpodbitno so nama povedali, da Vesna mora imeti s seboj papirje, da bo veledržavo zapustila z barko. Drugače ostane v tranzitu skupaj s Tomom Hanksom. V Terminalu. Ga sicer nimam v svoji videoteki, ali znam! Kar pomeni, da ji ta papir moram faksirat ali mailat v nedeljo. In ko logično razpredam dalje, je situacija jasna. Ker v nedeljo delajo mojstri samo do dveh, pomeni to, da morava biti tam takoj dopoldan. In ker je od Barbadosa do Tobaga en dan plovbe, pomeni nadalje, da morava Barbados zapustiti v soboto zgodaj zjutraj. V petek imava tako že natančno določen urnik. Ob 8:00 vplujeva v kruzersko lukso na Barbadosu in se zveževa nekam med kruzerke in po lojtri splezava na pomol, ob 10:00 končava s clearance, ob 11:00 sva na sidrišču par milj iz luke, ob 12:00 na banki, da dvigneva okoli 100 evrov za plačilo vseh taks, ob 13:00 na piru v lokalni birtiji in ob 15:00 v trgovini, da kupiva kruhek, putrček in jajčka za zajtrk za naslednji dan, ob 16:00 na immigration in customs za clearance out in ob 18:00 nazaj na barki, da nekaj pojeva in greva potem spat. Ker nama tako kulturno bogat obisk otoka tokrat ni najbolj všeč, sva se odločila za plan B. Skrenila sva za 30 stopinj proti jugu in se usmerila proti Tobagu.

Ampak. Mašincev nama pove, da tja prideva sredi noči. Brez veze, med korale ne greva izzivat usode ponoči. Brez pilota za Tobago. Ustaviva motor, vrževa v morje nekaj ostankov mesa in krvi in počakava na morske pse. Ko pridejo, se greva pa kopat, pa da vidiva ko če koga! Midva se imava namreč že nekaj časa za prava morska volkova. In kdo je še videl, da lahko pes kaj naredi proti volku? In spet smo nazaj pri muziki. Ker kužkov kar noče biti, leživa v kokpitu, pijeva pivo in poslušava prej omenjeno muziko iz Bozboruna. Tukaj očitno ni morskih psov. Tisto izpred par dni je bil čisti konstrukt domišljije. Kot če bi napisal, da sva srečala Nessy. Kdo bi pa sploh kaj takega lahko verjel. In niti fotke morskega psa nimava. Niti tako slabe fotke, kot je fotka Nessy. Jasno, zakaj je ni! Ampak. Midva že veva, kaj res in kaj je prav!

Kakorkoli, težko nama. Teško nama dok kriza još traje! I neka samo traje...

naporna je ta delovna

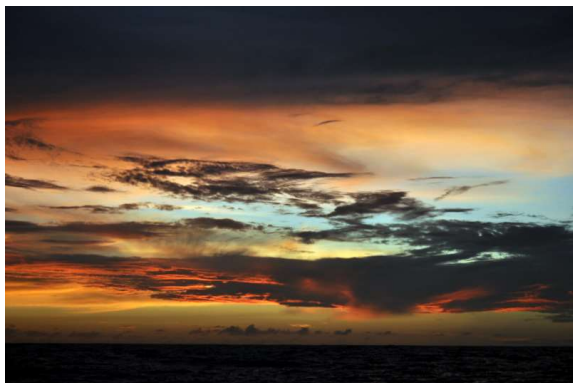
9. december 2011, petek

Zelenortski otoki - Karibski otoki (17. dan)

Lepo počasi se daleč pride. Itak se nama ne mudi. Nekaj vetra imava, ni ga pa veliko. No, vsaj jadrata sva celo noč in še cel današnji dan. Kaj bistvenega se nama ne dogaja, če odštejeva dejstvo da ponoči ujameva do sedaj največjo letečo ribo. Ubogi Barbadoščani, pa sva jim odnesla en jumbo sendvič. Nekje sva prebrala, da je specialiteta na Barbadosu sendvič z letečo ribo. No, morda je celo okusen. Samo. Te ribe tako strašansko smrdijo! Imam pa celo že raje čikenšit ali bigmeka. Sva pa ponoči videla kar nekaj ribičev okoli nas. In ti ribiči lovijo ribe. Take, ki ujamejo v mreže v morju imajo za sebe, tisto kar prifrči na palubo pa prodajo peketnim turistom iz kruzerk. V super-truper sendvičih. Kakorkoli, očitno je področje mirnega nočnega spanca mimo. Teh čolnov radar na nekaj milj ne zazna. Ni kaj, straže bova morala uvesti ta zadnja dva dneva plovbe.

Nečloveško vroče je. Za december pa še posebej! Samo še nekaj piksen piva imava in uvedeva racionalizacijo porabe osnovnih dobrin, potrebnih za preživetje sredi morja. Preštejeva zaloge in sprejmeva akcijski načrt. Danes lahko spijsva samo vsak po šest piv. Kot odgovorna človeka se tega tudi drživa in sredi dneva namesto piva spijsva po eno plastenko vode. Res je naporno tukaj. Ampak. Danes je petek in počasi se že pripravljava na vikend, ko nama ne bo potrebno iti v službo.

Ponoči bova priplula v teritorialne vode Tobaga. Takrat se javiva njihovi obalni straži, da vidiva ali nama sploh pustijo pristati...

pa še zadnji sončni zahod pred kopnim

Karibi 2011

Trinidad in Tobago

10. december 2011, sobota

Tobago

Od sinoči motorirava. Na 1100 obratih. Ne smeva priti prezgodaj, počakati morava dan. In kot sva planirala, kopno zagledava okoli polnoči in se zadnjih dvajset milj fihakava do jutra. Ob Tobagu začneva pluti ob svitu. Otok je na mene naredil prečudovit vtis. Bujna tropska vegetacija! In le tu in tam kakšna hiša. Že ponoči sem ga gledal in se čudil. Radarska slika je bila nedvoumna, vendar nikjer nobenih luči. Skoraj. Otok mi zgleda povsem deviški. Lepo. Ko pa se naredi dan in plujeva mimo peščenih plaž s palmami v ozadju in do morja poraščenih klifov, je vse skupaj prečudovito. Dodaten vtis naredijo še ptiči (tukaj jim pravijo JK birds - JK ni jadralni klub, ampak Jezus Kristus), ki letijo po nebu brez enega samega zamaha kril in ki ribe lovijo tako blizu vode, da zgleda, kot bi hodili po vodi – od tod ime. In pelikani delajo podobno. In s tem še daleč ni izčrpan repertoar vseh ptic. Kakorkoli, ko to gledava, zazvoni Telefon in Matjaž mi z Mime čestita za preplutje oceana. Prvi. In edini, ki je vstal takrat, kot jaz. Ostali so budni že pet ur.

Sidrišče, kamor sva namenjena, je na skrajnem jugozahodu otoka. Vmes je reef. In na reefu seveda manjkajo oznake, ki so narisane na karti. Ampak, Navionics se tokrat ne moti in pristanek je čista rutina. Sidro dobro prime in po obveznem šampanjcu (Štajerska penina iz muškata!) se z dingijem le spraviva na obalo. Cilj: Store Bay Marine Services Limited. Tam mi bodo zrihtali papir za Vesno. Na noonsite jih opisujejo kot sploh in oh. Najlepši in največji. In v vsakem primeru najboljši servis na otoku, v državi, regiji, svetu - pa čak i šire, kod bi rekel rajnki Tuđman. Samo, kako jih najti? Na prvi pogled nič ne kaže na kakšno veliko zgradbo, po možnosti hangar za popravilo bark. Pa povprašava v prvi luknji (baraki iz valovite pločevine), kje jih najdemo. Ju-đast-fajnd-as! A?? Ja, to smo vendar mi, a se ne vidi? Ok, ne vedo nič okoli papirologije, pa pokličejo šefa. In spet se menim z njim po telefonu. Jutri bomo to delali. Pa se naredim idiota. Tudej? Ou-nou-not-tudej. Tumorou! Manjana bi rekli Španci. No, potem se pa ne greva niti prijaviti. Bomo pa en dan ilegalno v državi, ko jih šljivi!

Greva pa zato v šoping. Šoping denarja. Na bankomat. In temu napornemu opravilu sledi povpraševanje (in rezervacija) avtomobila za torek. Lady in Red Car Rentals, se kliče firma. In v glavni vlogi res nastopa zamurkla v rdeči obleki, namazana z rdečo šminko in sedeča za rdečo mizo. Tajnica poleg je bila pa v plavem.

Iz avtomobilskega red-lajt-distrikta morava obvezno v First & Last Bar na pivo. Sistem je angleški. Treba je za šank po pijačo in jo tudi takoj plačati. Ampak. Punčka tam nima drobiža. Pivo je evro, midva imava pa samo bankovce za 100 TT\$, kar je dobrih 10 evrov. Take daje bankomat, sorči. Sledijo pogajanja kaj narediti. Steklenice s pivom so že odprte. In v določeni fazi naju želi ta dva piva ona celo častiti. Kelnerca, sama iz svojega žepa. No, to ne bo šlo tako enostavno. Hau-mač-čejnd-ju-hev? In dečva šteje in računa na kalkulator in izračuna. If-ju-drink-siks-bir-den-aj-hev-čejnd. Strinjava se, da je to pameten kompromis. Popijeva šest piv in za razliko do 100 \$TT dobiva nazaj drobiž. 34 \$TT. In ko odhajava, modrujeva. Škoda, da bankomat ne daje bankovcev po 200 TT\$...

Pa v iskanje internetnega providerja. Ni jih več tukaj, s taksijem naj gremo nekam. Veš kaj, najenostavneje bo kupiti nekaj dni interneta kar v baraki iz valovite pločevine. Samo, ne danes. Urnik je sicer 8am - 8pm, ampak je ročno prečrtan s flumastrom in 8 pm popravljeno na 2 pm. In baje so to Angleži... Škoda se je sekirat, raje zavijeva na pivo. No, več piv. Za sosednjo mizo sedijo, jasno, mojstri, ki so popravili urnik.

Nekaj pojemo in jaz se mojstrsko popackam od vratu do pet z neko čili omako v tubi. V plastični tubi je in ta plastična tuba je zamašena in ko malo močneje stisnem, gre omaka ven v celoti. Nekaj malega celo na krožnik. A-ja-ja-ja-jaaaaah! Ni kaj,

v dingija bo treba in skočiti v nove cote. Pa ta najlepše sem imel na sebi. Take, primerne za uradnike.

Kakorkoli, ko se vrnem, me že čaka novo pivo. Hladno. Igor je to planiral v nulo. In nova kelnerca. Ona prejšnja se je samo smejala in naslanjala na mizo. In ni prav dosti razumela kaj ji naročava. Je pa res, da ji očitno ni bilo teže delati. Vsa naročila je sprejela z glasnim smehom. Vmes se je pojavil lastnik in očitno ugotovil, da tako zakajena punca pa res ni fino, da dela pri njemu. In je prišla nova. Ejndel. Tako se je predstavila. Do sedaj sem mislil, da so angeli beli, pa sem očitno živel v življenjski zmoti. Moram kaj v cerkev, da preverim. Sigurno so vmes narisani tudi črni.

Prisedejo Nizozemci s francoske barke, ki smo jo srečali sredi Atlantika. Za nama so prišli v zaliv na sidranje in takoj so spoznali Malo. In naju za mizo. Pade runda. In še ena. In cigara. In pivo. In pivo. In dva piva. In pivo. In cigara. In pivo. In angel vse to znosi na mizo. Štirje so in danes naj bi prišla žena od enega izmed njih. Z enosmerno vozovnico. Njihova zgodba je poučna tudi za mene. Prepozni so bili, da bi ji papir poslali. Policaj jim pove, da je uradno tako, kot vem tudi jaz. Da pač brez tega papirja ne more na otok. Pika. Pa so šli kar na letališče, povedali zgodbo in dali papir varnostniku. In ta ga je odnesel lokalnemu policaju. In ko je gospa prišla, je rekla, da nima papirja in so se začeli policaji klicati med njihovimi kioski in papir čudežno našli. Njenih težav je bilo v trenutku konec. Ampak. To je bila samo dobra volja osebja in jutri pride baje še kapitanova žena - ona bo pa imela raje papir kar s sabo, pravijo.

otok na vidiku - Tobago

bujna rast

ob pristanku se spodobi spiti šampanjec

na zdravje !

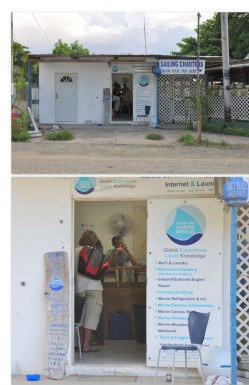
na zdravje !

po šampanjcu na obali pa kakšno light pivo

tudi tukaj dobiš ražnjiče

pri Johnu se vse uredi

11. december 2011, nedelja

Tobago

Danes je dan za birokracijo. Ob osmih sva zmenjena s šefom strašnega Store Bay Marine Services Limited, da nama pripravi papir za Vesno in potem naravnost do uradnikov. Papir dobiva, zmeniva se še za diesel in greva. Gorivo je samo v kantah in ga morava na barko peljati z dingijem in potem pretočiti. Malo tuhtava ali bi to počela ali ne, pa naju le premami cena. Sicer ne veva točno koliko je tečaj tukajšnjega dolarja proti evru, menda je ena proti sedem. Ampak. Ne glede na decimalko, liter goriva je 2 dolarja, torej je to tam nekje okoli 30 evro centov. 30 evro centov! Ali drugače povedano: za eno Heineken malo pivo dobiva 9 litrov goriva. Se že splača malo trogat deri-kene.

Pa na taksi in v Scarborough do policajev in carinikov. Ceni nafte primerna je tudi cena taksija. Za slabe pol ure vožnje hočejo imeti dobrega pol evra po osebi. Do sem torej vse špila, zatakne se pa pri policajih. Ni jih. Najprej jih niti ne najdeva, pa nama port policajka pove kje so. Mimo security - skozi rentgen morava, kjer lepo razloživa, da nimava boardinga, ker greva na immigration in nama še zelo prijazno pokažejo, kam morava. In potem, ko z dolgim nosom odhajava tudi zelo prijazni povedo, da vedo, da jih ni. Ah, ja... Nazaj do prijazne port policajke. Takoj ima rešitev, do customs naj greva - itak morava tudi tja - in jih bodo že oni poklicali. In greva. In si spet zlomiva roko na kljuki. In spet odpreva edina uradniška vrata, ki se dajo odpreti - in port policajka nama ponovno neskončno prijazno pove, da potem je pa najbolje, da greva na letališče, oni tam pa sigurno delajo 24/7. A-ja-ja-jaaaaah! Letališče je tam, kot sidrišče, deset minut peš od barke.

Pa taksi in via-bek. I na zapadu ništa novo. Spet si lomiva roke. Pa do security in oni že vejo kako in kaj. Neverjetni so! Zrihtajo policaja. Ampak. Ta malo pomodruje, se strinja, da to lahko tukaj urediva in odide. In se vrne čez par minut z novo informacijo. Popoldan bova to delala. Ob dveh naj bova nazaj. No, dobro, bova pa vmes pozajtrkovala in nafto natočila, no problem. In kako pivo popila, vročina je že kar ta-prava. Rečeno-storjeno.

Ob dveh sva nazaj. Celo dva policaja sta tam, bingo! Bingo? Hja, bingiček... Mojster od zjutraj nama lepo razloži v samo njemu razumljivi angleščini, da naj se usedeva v taksi in v Scarborough. Bo že on poskrbel, da bo kdo tam. In poskrbi. On je tam. No, najprej sicer ni nikogar (pa ni panike, s security smo že na ti), potem se primajeta on in njegova ... hmmm ... nama zgleda kot ljubica. In piševa in riševa. Štiri ali pet različnih formularjev, vsak v več kopijah in vsi z istimi podatki. Ah, ja. In napiševa in mojster jih gleda in misli. I smisli! Vzame papirje od onih Nizozemcev in primerja odgovore kviza. In potem še super težka naloga. Papir za Vesno. In končno - kakšna sreča, da so mojstri pred nami tudi rabili ta papir. Da

lahko tam tudi to preveri in dopiše par čačk in doda še neskončno velik in lep štampelj. In štampelj v naše pasoše. In dobiva tudi potrdilo, da sva plačala njegov over time work in on dobi 100 \$TT. In na koncu bo ta najprej naš, sedaj njegov listek verjetno končal pri - ljubici. In se prisrčno poslovimo do izplutja. Vsaj misliva tako...

Carina. Vse že vedo, vse jim je bilo javljeno. In spet sta tu carinik in ljubica. Očitno je nedelja dan, ko so delovne obveznosti bolj sproščene. In vrata zato večkrat zaklenjena. Kakorkoli, midva škrebljava po formularjih (z enakimi vprašanji, kot že do sedaj in z enakim indigo papirjem med listi), oni gledajo otroško nanizanko na televiziji - Pirati s Karibov. In potem hoče clearance iz prejšnje luke. Za Kapverde še ni slišal, jasno. Najbrž pa tudi ne za Barbados. Na papirju je vse v portugalsčini (vmes povpraša celo, če imava prevod v angleščino in moj pogled pove vse - tokrat on popusti). Dokument je printan v modri barvi. Samo ime barke in next port of call sta z velikimi črkami in v rdeči barvi. Pa je vse v redu. Brez nadaljnjih vprašanj. Ni pa v redu, da nimava nobenega papirja od lokalnega policaja. Saj sva ga hotela imeti, pa nama je mojster strumno zagotovil, da ga ne rabiva. In carinik gre na telefon. Pa se nihče ne javi, saj je jasno, zakaj. Ampak. Carinik je zviti in pokliče čez deset minut še enkrat. In spet in spet. In policaj se očitno le mora javiti. Revež. Kakorkoli, Igor se odpravi nazaj po papirje, jaz odgovarjam še na nekaj vprašanj v tem najnovejšem kvizu in ko so končno vsi papirji zloženi skupaj (tudi najnovejši iz immigration), sva očiščena. Bingo, tokrat zares!

Ampak. Ura je že pet in v Sloveniji deset zvečer in jaz moram še poslat ta neskončno pomemben papir Vesni, da bo sploh lahko prišla na Tobago. Taksi in na barko. Še dobro, da sva kupila internet in da bo to vsaj poceni. Pa ni. WiFi spot sicer lovim, geslo tudi imam, dela pa ne. A-ja-ja-jaaaah, Store Bay Marine Services Limited! Še dobro, da mi Inmarsat vedno dela in da zadevo po vseh teh mukah in težavah sploh lahko odpošljem v domovino. In pokličem Vesno, da preveri mail.

Igor si je med tem privoščil malo kopanja, potem si pa oba privoščiva večerjo. V tako nobel restavraciji, da se domačini masovno fotkajo že pred oštarijo, da ne omenjam fleš nevihte v sami oštariji. No, hrana je bila dobra (Igor se sicer ne strinja), postrežba tudi na nivoju, cene pa... pol naših, glede na rang oštarije.

In za konec dneva še nekaj piv v oštariji na plaži pri Enjdel in ob zvokih ragge muzike s strašno inovativnimi besedili. Statistično je v celem večeru besedna zveza meri-kristmas-end-hepi-nju-jer obsegala okoli 96,5% vseh besedil, ajajaja in oajajaja po 1,9% in vse ostalo 0,7%. Napaka meritve je +/- 0,5%.

obala pri sidrišču

slikano iz morja

pa še veliko takih fotk za skomine

kokosove palme

bujno zelenje in vse to blizu sidrišča

12. december 2011, ponedeljek

Tobago

Vročina in vlaga ponoči sta hudi. Še posebej ob dejstvu, ki ga v Evropi nismo vajeni. To je kriminal. Barko je potrebno zaklepati, kadarkoli je sama in vedno ponoči. Spanje v zaprti kabini v tropskih razmerah pa ni niti najmanj prijetno. Saj morda se kasneje naučim drugače, na začetku se pa le držim priporočil, ki sem jih prebral in slišal od sosedov.

Internet mi začne čudežno delati. No, ne ravno čudežno. Ko sem izključil vse neskončne blokade, uvedene zaradi kapverdskega internet sticka, je vse v redu. No, skoraj vse. Brzina mu ni ravno vrlina. Igor gre malo naokoli, jaz se lotim zaostankov zadnjih dveh tednov. Nekaj naredim, veliko ostane nedokončanega. Internet ni ravno tak, kot sem nanj navajen. In nekaterih stvari, ki sem jih naredil med plovbo enostavno ne najdem. Upam, da nisem česa izgubil, ko sem enkrat moral resetirati računalnik. Ob štirih vse skupaj prekinem in grem po Vesno. Kar je narejenega do sedaj, je narejenega. Ostalo mora počakati na jutri. In barke sploh še nisem začel rihlat. Bojim se, da bom moral jutrišnji turizem preskočiti. Počasi se navajam na tempo tukajšnjega življenja. Takšno je kot gibanje ljudi. Nič se ne da narediti hitro.

Igor je že na letališču, ko pricapljam še jaz. Potem pa po obveznem pivu skupaj čakava pred izhodom. Mimogrede mi pove, kolikšna je cena diesla na črpalki. 1,5 \$TT za liter. 17,5 evro centov! Končno vem tudi za tečaj trinidadskega dolarja. Vse stvari so še cenejše, kot sem mislil. Diesel me tako stane (z dostavo do barke vred) 23 evro centov. Me prav zanima, kje bo še tako poceni.

Vesna prispe točno, celo malo prej. In s seboj troga 25 kg kufer. Največ teže je v hrani. Slovenski emeltaler in domača marmelada. In pršut in salama. Kar malo sreče je imela, da je niso pregledali. Večino so. Ali pa so imeli cariniki smolo, kakor koli se pač gleda na te stvari. Oni so ostali brez dobrot. Prav jim je, kaj pa zabušavajo!

Pa na barko. John me že čaka s plinom, zašvasanim vzvodom za avtopilot, oljem za watermaker in saildrive ter novimi 80 litri diesla. Vse skupaj za 70 evrov. Pošteno. Za večerjo v pizzerio. Tako, pravo. S krušno pečjo. In zelo dobrimi picami! In točenim pivom. Punca kelnerca sicer nikakor ne more razumeti, da bomo pojedli vsak svojo, pa jo na koncu vseeno le prepričamo. Res, da so kar velike, a ne večje kot v pizzeriji Napoli v Jaršah. So pa zato nepričakovano drage. Dražje celo, kot pri nas. Ali v Italiji.

vhod v resort blizu našega sidrišča

welcome drink na letališču

13. december 2011, torek

Tobago

Po zajtrku s prepečencem, krekerji in podobno kramo, s katero popijemo pomanjkanje svežega kruha, se razdelimo v dve skupini. Prva je sestavljena iz Igorja in Vesne in se z dingijem odpravi v raziskovanje bližnje okolice. Na Coco reef gresta malo na kopanje malo na snorkljanje in malo v šoping souvenirja. Druga skupina je povsem homogena. To sem jaz. In jaz se odpravim - ostati na barki. In grem v raziskovanje zakaj mi ne dela mail, zakaj ni na disku pravih podatkov in zakaj še vedno nisem uploadal tega, kar bi moral že čez vikend. In potem še malo pogledam po netu nekaj operativnih stvari za naslednje dni.

Pa nad servisiranje motorja. Zamenjati moram, olje in oljni filter v motorju, filter za gorivo, olje v sail drive in olje v watermakerju. Bolje rečeno, zamenjati bi moral vse to. Zamenjam pa le prvo. In naletim tudi že na prvo težavo. Nekaj stvari mi manjka in za nekaj stvari sploh ne vem kaj to je. A-ja-ja-jaaah! Tonček in motorji. Nikoli me to ni zanimalo in sedaj imam problem. Skupaj z Igorjem potem, ko se z Vesno vrneta, na netu iščeva, kaj je sploh potrebno narediti, če v navodilih piše "replace exhaust mixing elbow". Nekaj je treba zamenjati, to je jasno. Samo kaj in kako? Kaj za vruga je mixing elbow in kako sploh ta žival zgleda? In, jasno, nič takega, kar nama svetuje google, nimam med mojimi spare parti za motor. Spet bo John nastopal v glavni vlogi, se mi zdi. Ampak. Manjana...

Danes je na vrsti roštilj. Prvič po dobrih 3000 miljah! In mesecu in pol. Nazadnje smo ga kurili v zalivu na Tenerifi. Samo, stari dobri roštilj zalaufa kot singerica. In sezona BBQ na Karibih je odprta!

ne glede na vero in raso, vsi se kopajo

novoletni okraski s snežaki in toplo morje

ptiči imajo novi dom

ex fuzbaler ima sedaj tukaj kafič

in, ker je kao otvoritev, spijsava en drink

vhod v Pigeon park - dobiš oranžen trakec:all inclusive:morje, tuš in wc

kokosi kar ležijo vsepovsod po tleh

pomol blizu reefa

Igor, kaj je na koncu pomola ?

nekateri takole

da ne bo vedno samo pivo, še kakšen koktej

stojnice z res domačimi produkti

14. december 2011, sreda

Tobago

Danes je dan za turizem. Vsaj zame. No, najprej morava z Igorjem preveriti spare parte, ki sem jih dobil iz Ljubljane. Skoraj vse štima, kar pa ne štima, je bila moja napaka. Ne spoznam se na strojništvo in ko sem napisal velikost luknje, sem imel v mislih velikost vijaka. A-ja-ja-jaaah! Ok, to bo nekdo tukaj povrtal in bo, samo delo imam spet s tem.

Potem pa v šoping rentiča. Lady in Red je izgubila bitko za stranke. Enostavno je sto metrov predaleč. Kdo bi pa še hodil po vročini, če lahko že med potjo vse uredi. In to v tako nobel baraki, kjer poleg rentičev prodajajo še Avon kozmetiko in nudijo šivilske usluge. In, kar je najpomembnejše, moški del naše posadke se mora pred vstopom primerno obleči. No topless allowed! Kakorkoli, za dobrih 30 evrov dobimo Nissan Sunny avtomatika (kar je za nas zelo pomembno - sicer bi moral šofer šaltati z desno roko).

In gremo. Left is easy. Look right. Watch left. Vse špila, le zadnje pravilo nam dela malo preglavic. To je nekaj, na kar se z Igorjem najteže privadiva. Ko vozim jaz, je on ves prestrašen, kako blizu z njegove leve je robnik. In ko se zamenjava, sem jaz na vrsti za porcijo strahu. Tobakarji namreč furajo "on the right side of the road", za nas pa menijo, da "on the wrong side of the road". No, pri nas temu sicer drugače pravimo, ampak smo se vseeno razumeli.

Tobago je na mene naredil impozanten vtis. Vsaj zahodna, odvetrna stran. Neskončni tropski gozdovi z mogočnim drevjem, vmes nekaj ogromnih bambusov in palm. Zanimivo, tudi papajine so vmes. Rastejo kar v gozdu, na divje. In v tem času so polne sadežev. Pa orhideje in - zanimivo - strelcije so tukaj divje rastline. Pa nič manj lepe, kot tiste, ki jih pri moji cvetličarki v Ljubljani plačam kot suho zlato. Hic!

Plaže so prečudovite, z vegetacijo povsem do morja. In v tem času so povsem opustele. Kot na kakšni fotografiji: palme se sklanjajo nad čudovito peščeno plažo, ki jo zaliva turkizno morje. In presenetljivo urejene. Nič, prav nič smeti ni nikjer. In zjutraj jih vse pograbijo. Če samo pomislim, kakšna svinjarija je na Jadranu ali v Grčiji. Ali kjer koli v Mediteranu. Bljak! Ampak. Tega bo še veliko na tem koncu sveta.

Mi raje iščemo slapove, skrite nekje v globini pragozda. In najdemo - mlin. Super je! Zapuščen, kot je zapuščena tudi turistična infrastruktura okoli njega. Še najbolje se vse skupaj opiše z naslovom (neobstoječega) filma: Indiana Jones and the Lost Mill. Vse je poraslo z mahom in ovijalkami. Okolica je divja džungla (če se strelcijam lahko tako reče) in do lokacije se prebijamo skozi bambusni gozd. In ko smo tam, so v paviljonu s trhlím podom še vedno pogrnjene mize. In gorijo nekatere luči. Tudi podnevi. In v ozadju je rumena plastična tabla "Caution! Slippery when wet". Tukaj je vedno vlažno. Pod stropom pa visijo - netopirji. In ko odmikamo pajčevine in se prebijamo naprej, se splašijo in letajo okoli naših glav. Vendar, to nas v naši neobvladljivi vnemi po odkrivanju skrivnosti bližnje in daljne preteklosti ne ustavi. Gremo naprej, gremo do konca! In na koncu najdemo - kotle. Tri. Ravno prave velikosti so za nas. In voda je že notri, le na ogenj jih je potrebno še pristaviti. In domorodske orgije se lahko začnejo. Morda pa to le niso Markizi, kjer jadralske kuhajo v kotlih, morda se pa to dogaja na Tobagu! Kdo ve... No, mislim, da ne. Nikjer namreč nisem videl popra in soli. Kdo bi pa jedel neslanega in nezačinjenega belca? Zamurci že ne, prepričan sem.

Kakorkoli, gremo dalje. Še veliko stvari je za pogledat. In cesta tako ozka in tako vijugasta in tako razrita od nedavnih neurij, da je napredovanje vse prej kot hitro. Čeprav ves čas vozimo kar po levi strani. Namenjeni smo na kosilo v oštarijo v krošnjah dreves. Rentičarka nam je to svetovala. To je za turiste. Očitno tukaj turiste enačijo z opicami. Podobno, kot jih jaz na Gibraltarju z Angleži. Opice, namreč, ne turiste. In ko smo tam, ugotovimo, da je vse skupaj prirejeno za opice na invalidskih vozičkih - toliko o krošnjah mogočnih tropskih dreves. To bomo preskočili in se raje še podnevi pripeljali domov.

In prispemo. In parkiramo. In gremo v prvo oštarijo. Na pivo! No, za začetek, na dva, potem pa po enega vsakih nekaj minut. Da se ne pogreje. Igor naroči lokalno specialiteto. Hot Roti. Midva z Vesno pa ribe in škampe. In ko vidiva, kaj je dobil Igor, sva takoj usklajena, da sva prej jedla samo predjed. Tudi midva hočeva Hot Roti!

bambusa je tukaj kot plevela pri nas

bivši vodni mlin - še iz leta 1867

kot iz kakšnega filma indiana jones

netopirji so viseli na mnogih koncih po stropu

pogrnjene mize, menu na mizi, ali kdo pride ?

kotli z vodo so pripravljeni za kuho česa že ?

po vsem otoku imajo vsi enake nabiralnike

ptiči raznih oblik in barv

otok mali Tobago v ozadju

nevarno strupeno drevo rastoče na Tobagu

nenavadne oblike in velikosti drevo;

večerja domorodska varianta: roti, riba in zvitki

15. december 2011, četrtek

Tobago

Danes naj bi prišel nekdo od Yanmara in mi zamenjal nekaj, ker sploh ne vem, kaj to je. Ok, upam, da vsaj on ve. Pa mi John pojasni, da ga ne bo danes. Manjana. Ok, pa manjana. Itak imam veliko drugih stvari še za pošlihat. Bom pa za računalnikom sedel in delal. No problem. Vesna in Igor vrneta rentiča in še prej nabavita nove zaloge piva. In mesa. Potem gresta pa na letališče. Da si Igor najde prevoz na Trinidad.

S prevozom ni bilo nobenih težav. 17,50 evrov stane letalska karta. Z vsemi taksami in ostalimi priteklinami! In ko se vrneta imam jaz še vedno na mizi računalnik. Pa se odpravita malo naokoli. In popoldne se vrneta in spet preverita situacijo in jaz še vedno delam. Nisem ravno družaben, to vem, samo delo se mi je nabiralo skoraj cel mesec in sedaj je končno prišlo na vrsto. Saj bi se tudi jaz z veseljem pridružil, pa ne gre. Na žalost. Pa jo oddingirata na bližnji reef na snorklanje. Načeloma je treba iti organizirano in to tudi temu ustrezno plačati. Pa jima kar mojster, ki kasira karte predlaga dingija. Zanimivo. Sam pa medtem zamenjam še olje v sail drive in watermakerju. In zvečer malo pomezimo in popijemo in ura je noč.

ker je tako vroče, se je potrebno ohladiti med potjo

izdelovalec okraskov in naravnih materialov - za spremembo res made in Tobago

novoletni okrasek iz sadeža

kdo ve ali je to za jesti?

tukaj kot plevel, doma v teglih

prelepe strelicije

barvno usklajena okolica s hišo

kako pritegniti kupca?

kaj vse se lahko naredi za souvenir iz naravnih materialov?

iz bambusovih palic

trava ali roža ?

raznobarvne rute za na plažo

16. december 2011, petek

Tobago

Za računalnikom sem spet sredi noči. Zadnje dni vstajam nekaj ur pred zoro in poskušam stvari spraviti na zeleno vejo. Tudi danes. In potem še nekaj drugih malenkosti in ura je deset, ko se odpravimo v Scarborough na immigration in customs. In, podobno kot zadnjič, teta in stric na immigration spet nimata pojma, kaj je potrebno storiti. Ma, saj jih razumem. Toliko (skoraj enakih) papirjev, kot je potrebno tukaj izpolniti (v več indigo kopijah), res zahteva posebne vrste miselni napor. In jasno, da vse skupaj ne teče gladko. Vesna je v prekršku. Ko je prišla na barko, bi se morala prijaviti. Ampak. Na najino striktno vprašanje, ko sva strica policaja z Igorjem to pobarala ob prihodu, sva dobila strikten odgovor. Tega ji ni potrebno delat. Hic! V izogib prijavi ilegalnega bivanja, dobi nov štampelj in mora plačati departure takso. Ah, ja. Naslednja težava je z Igorjevim odhodom - ma, smo komplicirana ekipa, ni kaj. Nekaj posvetovanja potrebujejo tudi, ko jim rečemo, da rabimo štampelj v pasoš. In najprej hočejo pošttempljati Igorjevega. A-ja-ja-jaaaah! Edinega, ki ga ne smejo. No, končno dobiva še z Vesno s tako težkim srcem usekan štampelj. In to je vse, pravijo. Ok, če ne bi poznali zgodbe od prihoda... Crew list moramo narediti na novo in jo nesti carinikom. A ja? Ja, to ste že zadnjič zajebali, sedaj vsaj vemo, kaj rabimo za carino. Če bo Igor prišel s Trinidada in če bodo mene spustili v drugo državo, bomo pa še videli...

Pa na pivo, najcenejše do sedaj. Večkrat ponovljeno. Potem v taksi in domov. Pa ni tako enostavno. Kar naenkrat je okoli nas kup mojstrov in taksiji so po 80 \$TT. Ok, dečki, 18 smo plačali vedno in toliko jih bomo tudi sedaj. Ou-ju-not-from-d-šip? V pristanišču je kruzerka. Nou. Ou-den-is-ounli-forti-ejti-is-for-det-stjupid-pipl-from-det-bout. Ok, to da so na kruzerki nizko proračunski turisti, to je znano tudi nam, samo 40 še vedno ni 18. In mi izstopimo iz tega kroga pogajanj tako, da se kar enostavno usedemo v drug taksi za 18. In odpeljemo.

In pripeljemo k Libanoncu na kosilo. Jaz jem odlično ovčko. Ista žival, ki na Balkanu smrdi za umret, je tukaj odlična. Tako, kot v Arabiji. Mogoče je pa res potrebno da ovca gleda proti Meki, ko začneja popotovanje na večna pasišča. Kakorkoli, kdor zna, ta zna. In tale Libanonec zna. Zna nama z Igorjem prodati repete. In za po vrhu je še zelo poskočen. Za razliko od ostalih, ki se v tej vročini več ali manj vlečejo kot megla. Pa na barko po Igorjevo boršo in nato na letališko parkirišče za dingije. Res je simpl tale lokacija za menjavo posadk!

Še pivo ali dve (spet) in posloviti se bo treba. Jaz sem se imel v Igorjevi družbi zelo lepo, upam da se je tudi on imel enako. In upam, da se še kdaj vidimo na Mali. Pa do Johna. Zmenjeni smo za Yanmarovca in za popravilo inoxa. John je do sedaj vedno vse uredil, kot je treba. Do sedaj... Ok, Yanmarovca hitro družno skenslamo, samo inox je še treba narediti. Pa spet ni tako enostavno. Do devetih zvečer se prekladava okoli barake z zvanečim nazivom, da končno le pripelje inox dele iz dodelave. A-ja-ja-jaaaah! Vesna vmes opere še rundo perila in potem čakamo vsi: ona, jaz in borša opranega perila. Saj ni panike, samo ves čas je bilo "čez 10 minut" in to ni v redu. Če bi vedel kdaj bo v resnici, bi se vmes lahko lotil česa drugega. Upam, da je vsaj v redu narejeno.

St.Vincent in Grenadini

izpolnjevanje neskončnih obrazcev na immigration

glavna ulica na Scarborough

se ve katero pivo je ta pravo za moške

na ulici

kar dosti prometa za majhno mesto

eno pivo za vsakega moškega

povsod so že novoletni aranžmaji vključno z umetnimi smrekami

koliko drugače frizure si delajo tukaj ženske spol

ptički

odštekane oblike dreves

Igor z 20kg prtljago na obalo

Igor, srečno pot domov ! menda te tam že čaka freza in sneg :)

Karibi 2011

St.Vincent in Grenadini

17. december 2011, sobota

Tobago - St. Vincent

Hja, kaj bi djal... Narejeno je bilo že v redu, samo jaz sem mu povedal narobe. A-ja-ja-jaaaah! Ena luknja je v redu (ona za avtopilota) druga, ki je za ročno krmarjenje pa mora biti večja. In te z Igorjem nisva merila, ker sva (napačno) predvidevala, da je oboje narejeno enako. Saj, ko sem razstavil, sem se spomnil. Samo, sedaj je prepozno. Ni kaj, staro ročico bom še naprej trajbal. Dokler spet ne srečam inox mojstra...

Naredim še eSeaClear formular in pogledam še nekaj stvari v pilotih in na netu. In greva. Via St.Vincent. Pa ni tako enostavno, kot se sliši. Ni sicer ostro v veter, je pa zato butasto v val. Spet ga imava iz različnih smeri in spet so to luknje v morju. Kot Odisejevi vrtinci! V veter F5 moram imeti kar močno pokrajšano in potem ne morem dosegati pametnega kota. No, saj glede vetra bi ga celo lahko, glede vala pa nikakor! Mala trpi in midva z njo. Točno vem, da v veter ne smem in sem se spet nasmodil. In tako imava 140 milj. Ne, nekaj je treba pogruntat. In to je prečenje grebena otočkov in čeri z imenom Grenadini in potem z motorjem v zavetrju (in predvsem zavalju) dalje. Po 70 miljah je tako ura ena zjutraj in jaz sredi noči brez lune in v nevihti s krmnim vetrom in jadri skrajšanimi na četrtino, ali celo manj, letim med 7 in 9 vozlov. Vala ni več in Vesna končno v miru spi (še vedno se ji malo pozna jet leg). In ciljam preliv, širok kakih 200 ali 300 metrov. Povsem instrumentalno, nič vizuelno. Upam samo, da karte držijo in da to ne bo instrumental landing. Preveril sem nekatere globinske točke in tudi radar se je s karto lepo pokrilo, tako da so šanse za preživetje relativno ugodne. Relativno...

In relativno v redu je bilo potem tudi absolutno v redu. Saj, nekajkrat smo še nabijali, ko smo bili med otoki, večino plovbe je bilo pa čisto spodobno. Z eno samo izjemo. Spat nisem mogel iti...

lokal na obali v Tobagu

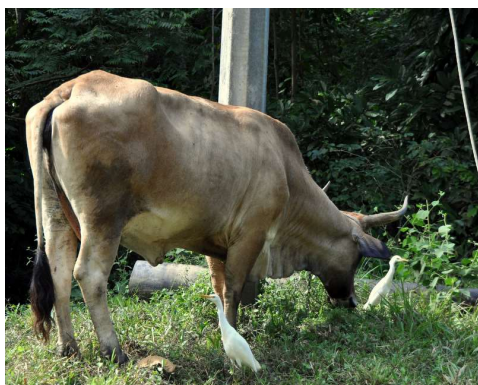
pa še malo pisanih stojnic

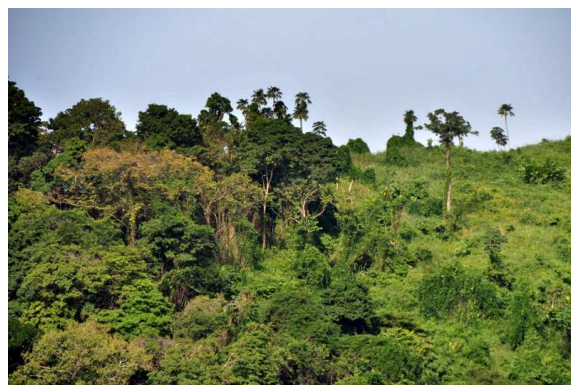
Indijka z dvoletnim sinom

tudi papaje rastejo na Tobagu

krave na Tobagu v simbiozi s ptiči

pravi deževni gozd na Tobagu

18. december 2011, nedelja

Tobago - St. Vincent

In tako neprespana se hočeva privezat v Kingstownu na St. Vincentu. In se tudi priveževa. Samo. Toliko odboja valov je v luki, da Mala moje odisejade do uradnikov definitivno ne preživi. Odveževa se in na sidro in formalnosti urejati z dingijem. Tokrat so te muke Vesni prihranjene. "Captain only should go on land" bereva v pilotu. In grem. Saj vedno pravim: Vse mora kapitan narediti sam! In parkiram dingija tja, kamor paše. Skupaj (ena poleg druge) sta na istem pomolu parkirani dve impozantni ladji. Prva je TUIjeva Mein Schiff 2 (kako inovativno ime!) in druga je Tender to Mala (no, tudi ni kaj bolj inovativno, se bojim). Ena je sicer večja od druge, kake druge bistvene razlike pa ni opaziti. Aja, mogoče edino to: Tender to Mala je novejša in bolje ohranjena.

Spet je nedelja in spet imam težave z oblastmi. Carinike po nekaj poskusih in kar nekaj čakanja končno dobim. In eSeaClear jim, jasno, kot beli dan, ne dela. In vse skupaj moram še enkrat ročno vnesti. Ah, ja. Je pa samo en papir in vse skupaj je na carini (potem, ko se je teta lotila stvari) narejeno v minutki. Ampak. Immigration pa ne dela in je treba na letališče. Ok, kaj čmo. Pa v taksi in na letališče. In ko končajo s frčoplanom, sem na vrsti jaz. Spet je narejeno takoj. Ko se

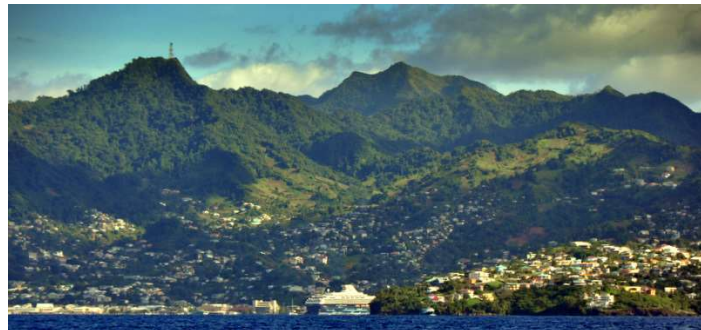
enkrat lotijo. Kakorkoli, po dveh urah sem čist! Clearan! Je pa tole mednarodno letališče ... kako bi se nežno izrazil ... cortig. Nekje med Portorožem in Lescami po velikosti. No, pristajalna steza je asfaltirana, da ne bo pomote. Tudi sicer prvi vtis otoka niti približno ni tako prijeten kot na Tobagu. Otok ni tako zaraščen, čeprav je res, da je lepo zelen z veliko raznovrstne vegetacije. Samo, tropskega deževnega pragozda pa tukaj najbrž ne bom našel. Tudi mesto je precej zanemarjeno in nevzdrževano. Ampak, to je šele prvi vtis. Mogoče ga bom jutri videl drugačnega. Danes ne greva nikamor, samo sidrat v Blue Lagoon in spat.

Pa se na poti ustaviva kar za Young Islandom na boji. 50 \$EC hočejo, pa niti ne vem koliko je to. Kakih 15 evrov, se mi zdi. In spet ne vem ali je to veliko ali malo za to deželo. No, po nekaj dneh bo vse jasno. Vesna se loti pranja in kuhanja, jaz pa dnevnika. Za kosilo bo morski pes, ki sva ga kupila od ribičev še na Tobagu zadnji večer - za en evro. Mahi mahi je bil pa dva, zato ga nisva vzela. Šparat je treba, kriza je. In po kosilu grem definitivno spat. Saj je vendar nedelja...

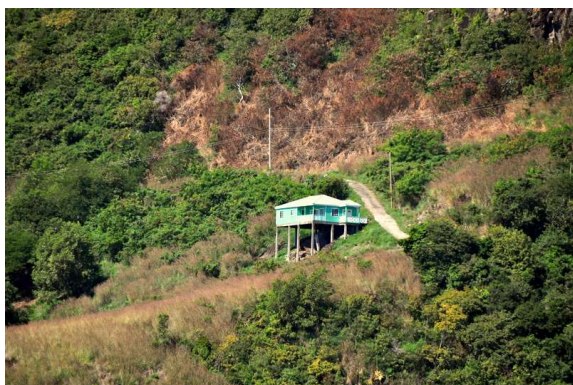
Pa ne spim dolgo. Zbudi me tresk. Karambol! Domorodski (da ne bo pomote - to še ne pomeni, da je črn, še lase ima blond) skiperski učitelj Chris je treščil v naše sidro. Nič hudega ni, pa fant takoj pridingira in se lepo opraviči. In hkrati se ponudi, da naju časti pijačo v njegovi marini. Pijače ne rabiva, bi pa privez. Vesni so na mail včeraj odgovorili, da ni šans. Chris je drugačnega menja. Ni problema, pravi, vse bo zrihtal. Pa da vidimo.

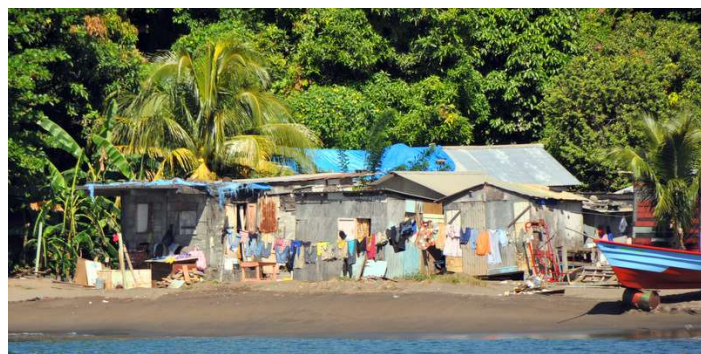
dream ship v St Vincent - zraven še stavba uradnikov

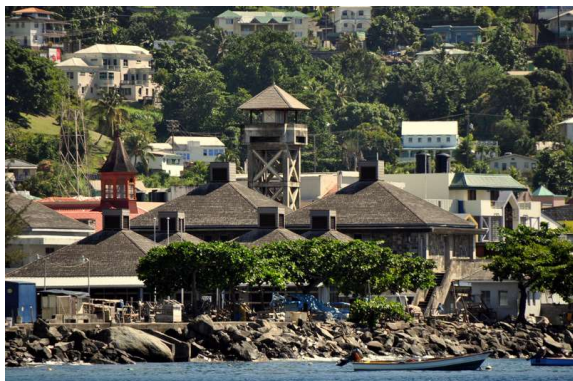
St Vincent zelo hribovit od daleč in blizu

tudi tukaj hiše na kolih

nisem imela samo jaz danes žehte na Mali

Kingstown

Kingstown

Young Island

hiše na Young island

v zalivu veliko bark in katamaranov

19. december 2011, ponedelj

St. Vincent

Zbudi me telefon. Tole s petimi urami razlike ni nič fajn. In za povrh imam še napako v programu in moram to popraviti. Kar nekaj časa delam v kokpitu. Na koncu še nekaj mailov in ura je popoldan. Vmes pripluje Chris, ki je včeraj trefnil vame s katamaranom, ki ga posoja. Da mu dam podatke in da me čaka privez v marini. Gratis. Hecni kraji, marina zastonj, boja se plača.

Mala bi danes morala imeti nalepko za invalide. Vesna je šla do zdravnika že zjutraj. Tako hudo se ji je zagnojila rana na nogi (od ježkovih bodic še iz Grčije), da ni druge, kot poiskati pomoč ranocelnika. Rano ji očistijo in dobi en kup antibiotikov. Ceha v privatni bolnišnici je 70 \$EC, kar znese slabih 20 evrov. Taksi do tja in nazaj je pa 80 \$EC. In ko jo pridem iskat in se že vračava, me napade. Napade me lastno telo! Napad ledvičnih kamnov. Ah, ne že spet! Sem ga imel že pred desetimi leti in takih bolečin še sovražniku ne privoščim. Takoj vzamem Ketonol, ampak v tistih trenutkih tako počasi prijema. Ko je malo bolje, zadremam in večer je nato več ali manj v redu. Boli, pa se da zdržati. Upam, da se konča, kot se enkrat že je. Da gre kamen ven sam od sebe skozi sečevod. Upam...

ravno nataknil lisice na avto - tudi tukaj jih imajo

pa še popisati vse po vrsti

in potem vpitje, zmerjanje in sto firbcev vključno z menoj, ki gledamo to sceno

young island z obale - danes bolj malo obiskovalcev

20. december 2011, torek

St. Vincent

Če sem mislil, da danes zjutraj ne bo telefonov, sem se motil. Če sem mislil, da bo Vesnina rana v redu in moje ledvice kot nove, tudi. Če sem mislil, da je marina zastoj sem se prav tako motil. Ampak. Lepo po vrsti.

Ne vem, kaj je to zadnje dni? Toliko mailov, kot jih tukaj dobim v enem dnevu, jih ni bilo preko celega Atlantika. In ne uspem sproti odgovarjat, že so novi. Še dobro, da imam pet ur fore in da se popoldne vse skupaj konča. Ampak, ko se končajo maili, se začnejo bolečine in za kosilo je spet Ketonal. Pijem kolikor morem, pa ne gre iz ledvic nič ven. Mi je rekel pred leti moj zdravnik, da moram v takih primerih veliko piti. Ni važno kaj, le da je veliko. Stranski učinki v dani situaciji sploh niso pomembni. In, jasno, vode se ne da veliko popiti. Pivo je pravo zdravilo. Naravno. Bio! In če zdravnik tako meni, potem je že res.

Ko napad mine, hitro v marino, da se prej ne ponovi. Če me napade na reefu ali med privezovanjem mi bo težka predla. Med koralami moramo vpluti v laguno, kjer je marina. Na karti in v pilotu piše, da je v kanalu globine 1,7 - 1,8 m. In toliko ima Mala greza. Pa mi Chris zagotovi, da siks-fit-nou-problem-seven-fit-nou-vej. In res, ob plimi je tam točno 2 metra globine. Šest in nekaj čevljev. Pa pokličemo Barefoot, ko sem v laguni in se začnemo meniti. In na pontonu se pojavi teta in pomaha in pokaže kam naj gremo. In gremo. Prvič nam ne uspe pobrati mooring boje, drugič je v redu. Sovražim moorig boje brez asistenc! No, razen te "ponovi vajo" akcije je vse ostalo brez pripomb. In ko sva fino parkirana, ugotoviva, da sva usrala motku. Ugotoviva, da sploh nisva pri Barefootu, ampak pri Sunsailu. A-ja-ja-jaaah! Ne, sedaj se pa res ne grem prevezovat. Raje plačam tistih par evrov, ki nam jih bodo zaračunali tukaj. In Mala je tako prvič po mesecu in pol spet privezana na obalo. In priključena na elektriko in oprana z vodo iz vodovoda. In imamo WiFi in imamo pralnico. In kafič in recepcijo. In mini market. Ah, kako je čerteraško življenje enostavno. Ampak, pralnico ima Vesna raje kar na barki. Sedaj, ko je vode in elektrike v izobilju naša mala mašinka za revitalizacijo smrdljivih cot dela s polno paro. Je pa marina nepričakovano polna za višek sezone. Takole na uč, krepka polovica bark je neoddanih. In poleg nas na privezih le še ena ali dve barki v tranzitu.

Pa nad vzdrževalna dela. Jutri so na Mali novi gosti in čistilna akcija se začne. Tu je glavna Vesna, jaz sem se dal v pretep z internetom. SIM kartica od Digidata nikakor noče delati. Saj tukaj ni panike, ko bomo pa kje v kakšnem zalivu, ga bomo pa rabili. Da ne drasamo satelita po nepotrebnem. Račun za Inmarsat ni nežen. Nazadnje je bil preko 200 evrov, za december zna biti še višji. Pa kličem help desk in vse kar mi znajo povedat je, da naj prinesem tja telefon in mi naštimajo.

To, da imam jaz router, ne razumejo. In da je ta router fiksno montiran, tudi ne. Niso ravno v koraku s časom. In itak imajo samo klasični GPRS, hiter kot blisk. Pa se kumštvam še sam. Pa nič. Nič, razen še enega napada in še enega Ketonala za lahko noč. Ah, ja...

zaliv blue lagoon

Mala v marini Sunsaila

21. december 2011, sreda

St. Vincent

Danes je bil dober dan. Nobenega napada ledvičnih kamnov. In to je razlog za slavlje. Poleg ostalega, seveda.

Zjutraj se najprej preganjam z netom. Digicel ne dela, pa da sem čarovnik, ne gre. In obupam. Tukaj imamo WiFi, kasneje se bom pa že nekako znašel. In pravzaprav to v danem trenutku ni najpomembneše. Strašno se bojim ponovnega napada ledvičnih kamnov. Terapija je jasna. Veliko tekočine in gibanje. Problem tekočine rešim s pivom (po nasvetu zdravnika), gibanje pa s peš hojo v Kingstown. Mimo letališča, kjer naj bi pogledal za rentiča. Zgleda sicer veliko, pa vse skupaj ni za dobro uro hoje. Če... Če bi moje obuvalo tak štrpaci zdržalo. Sredi poti (ok, na tretjini poti) mi odpovejo poslušnost. Leva, za začetek. Odlepi se podplat od ostalega dela. Po poskusu šopinga v lokalni suvenirdžinji v lokalnem hotelu (ki je brezuspešen) in popitih nekaj pivih (uspešno izvedena akcija) sklenem, da so japanke pač bolj pomembne od zdravja. Pot nadaljujem z busom, torej kombijem. Danes imam več nalog, ki jih moram narediti v Kingstownu. In k temu dodam še nakup japank. Najvišja prioriteta. Moja pogajalska pozicija na lokalni tržnici ni bila najboljša. Sicer sem se na vse pretege trudil, da ne bi prišel v šoping obuvala bos, ampak, nisem čisto prepričan, da mi je trgovca uspelo pretantati. Po silnih pogajanjih plačam za novo podkovanje mojih nog dobrih 20 evrov...

Pa v šoping denarja. Enostavno. In preverjanje, zakaj internet ne dela. Neuspešno. V prvi trgovini sem petnajsti, v drugi pa trinajsti v čakalni vrsti. In ker vem, koliko to tu traja, grem raje do frizerja. Tam sem tretji na sporedu. Ampak, po pol ure sem še vedno tretji in se odločim zapustiti prizorišče. Saj bom sicer zamudil prihod letala iz Barbadosa. To pa nikakor!

Rajko in Katja prideta z rahlo zamudo, sta pa zato varno na trdih tleh. Začasno. Potem gresta na barko. In v taksi in po rentiča. Nou-vej. In do drugega. Nou-vej-bat-mejbi-tomorou. No, to je dovolj. Gremo na barko. In prispemo in mojster taksist kar naenkrat ne ve, kaj smo se zmenili okoli cene. To mi je čudno in po minuti ali dveh glasnih pogajanj pristanem na višjo ceno. Ampak. Ta je veljala samo dokler je bil na parkirišču še en taksi. Ko ta odide, je s staro ceno vse v redu. Kdo bi razumel ta kartelna dogovarjanja...

Pa na slovenske piškotke (darovala jih je Katja) in na slovensko pivo (iz internih zalog Male). In repete. In repete. In repete. In ... premik v oštarijo na večerjo. Dobra je bila in dobo je bilo tudi pivo (če je pa zdravnik tako zaukazal). In za sladki spanec še barbadoški rum (ve se, kdo je priletel od tam in s tem se tudi ve, kdo je sponzor)...

zaliv v St. Vincentu - pogled iz marine

welcome drink

domači slovenski lincerji - švercani preko xxx meja

medtem, ko ga pijemo in jemo se prikaže mavrica v marini

kombinirana sladica

večerja v najbližji restavraciji

tudi tukaj imajo božične in to taprave jelke

22. december 2011, četrtek

St. Vincent

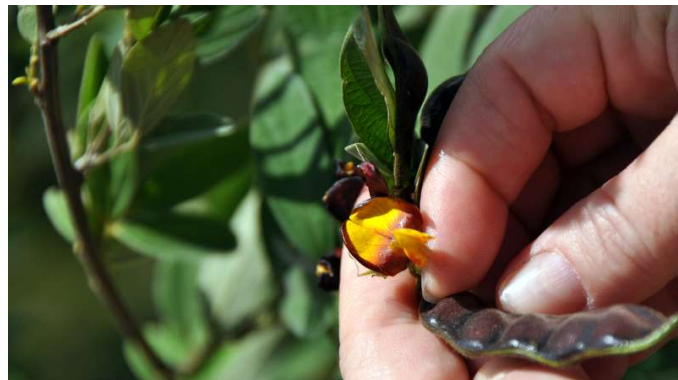
Vetrovno je. Zunaj je 6-7 Bf, v marini je precej zibajoče. Pivo za zajtrk pomaga, da se ponton bolj usklajeno zvija pod nogami. Najprej v šoping hrane v največji market v državi. Manjši je in s slabše založen, kot naš vaški Mercator v Jašah. In dražje je vse skupaj, še posebej zame, ki imam v spominu cene s Kanarov in Madeire.

Po zajtrku pa malo naokoli. Ob enih popoldan. Rentiča ne dobimo, pa se zmenimo s taksistom za en džiro po otoku. Dober posel je to. Za njega. Je pa otok precej drugačen, kot Tobago. In kot pravita Katja in Rajko, tudi od Barbadosa je zelo različen. Prevladuje relativno poseljena kultivirana pokrajina. Ustavimo se (pravzaprav smo ustavljeni, saj je šofer hkrati tudi glavni vodič in planer te naše ekspedicije v neznano) v Montreal gardens. Lep botanični vrt, kjer se sprehajamo med cvetočim grmovjem kot v džungli. In tudi tu smo edini gostje. Kot že skoraj povsod do sedaj. Zanimivo, najvišja sezona je, pa nikjer nikogar. Pričakoval sem gužvo, našel pa skoraj samoto. Fino! In naprej. Še en tunel, ročno skopan skozi vulkansko skalo, si pogledamo in počasi domov. Tukaj je bil sneman tudi film o Piratih s Karibov. To je pravzaprav glavna atrakcija, se mi zdi, čeprav je tunel z vodnim izvirom na sredini in še enim na koncu čisto fino za pogledat. Še posebej za tiste, ki imajo radi netopirje.

Po slikanju pitja kokosovega mleka kar iz kokosovih orehov na štantu ob cesti je na vrsti (neuspešno) iskanje lobsterja za večerjo. Ribiča sicer najdemo, samo ne gre ven, je preveč vetrovno in predvsem valovito. Mogoče jutri. Je pa cena zelo spodobna. 8 evrov za kilogram. Koliko so že pri nas sardelice? Potem pa v oštarijo, ga bomo pa tam jedli. Nak, ne bomo. Ni ga na jedilniku. Jaz sem kar močno razočaran. No, plan B je na koncu izpadel čisto v redu. Dobro morsko hrano pojemo. Poskusimo tudi ono školjko iz Poletja v školjki. In nekaj malega popijemo. Vsaj midva z Rajkom. In nazaj na Malo. Na kozarček za zdravje. Nocoj je na sporedu barbadoški rum. In kola. Cuba libre, torej. In karaoke poslušava iz lokalnega bara. Še dobro, da imava dovolj ruma. In še dobro, da to niso 24/7 karaoke, kot pri sosedih. Kakorkoli, flaša ruma se počasi izprazni, karaoke potihnejo, ura je noč in midva se spraviva v horizontalo.

prelepe tropske rožice z rožico

črni grah raste na grmu

na st.vincentu najdeš tudi njive!

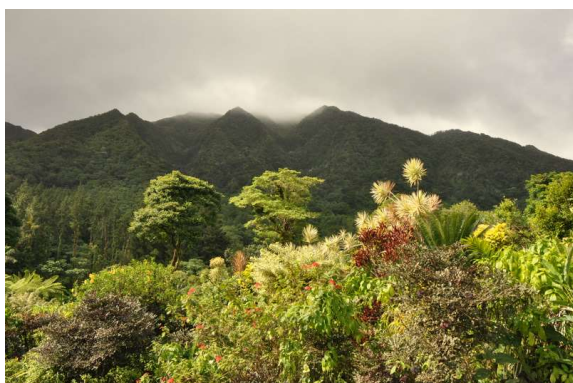
takole smo se vozili po otoku

calaloo - iz tega delajo juho - tako kot špinačna, blitvina - odlično!

naši desc v parku opice zibajo

neverjetna pokrajina

nalivanje s kokosovim mlekom

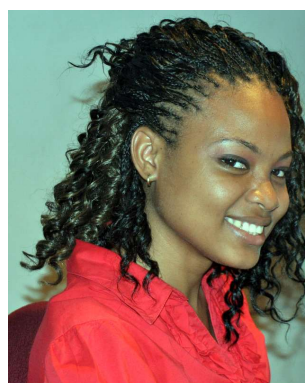
domorodci nas gledajo kako se nalivamo s kokosovim mlekom in se nam smeji

hiške med gozdovi

ribič, ki ni imel jastogov, je imel pa prav kapo

simpatična dečka, komaj 19 let jih ima, pa še samska je

23. december 2011, petek

St. Vincent - Bequia

Zbudim se, ko se zdani in se lotim delovnih obveznosti zadnjega dne pred prazniki. Ni jih veliko, je pa potrebno stvari postoriti. Lobsterja danes ne bomo dobili, to nam data vreme in taksist jasno na znanje. Pa drugič. Manjana. Pozajtrkujemo, plačamo in gremo. Prehod skozi reef je lažji, kot je bil pri prihodu. Imam lastno sled, ki jo sledim in če sem prišel notri, pridem tudi ven. Dvignemo močno krajšano genovo in gremo lepo počasi z vetrom. Dokler traja. Naprej pa na motor. Cilj je Wallilabou bay, zaliv, kjer so bili posneti Pirati s Karibov. Radi bi si ogledali kulise. Vendar. Tam ni nič. Domačini v čolničkih na vesla, ki prodajajo privezne boje nam povedo, da so kulise uničene in da ni več kaj videti. Imajo pa zato immigration in customs. Ja, fino, samo tega pa danes res ne rabimo. In gremo. Smer Bequia. Itak tukaj nismo veliko pozabili, da bi morali pristati. Dve ribi imamo, za večerjo bo. Prvo smo ujeli po par minutah in drugo v naslednji uri. In kmalu je tu še četrta (tretja nam uide s trnka, hic!). Dovolj pomemben razlog, da ribiču Matjažu, Katjinem bratu, pošljemo provokativni sms. In na provokacije on (po pričakovanju) ne odgovarja. Samo, nas to prav nič ne moti. Ribe imamo. In Pika.

Do tu vse lepo in prav, sedaj se pa začne. Že prej so bile nevihtice, sedaj je pa nevihta. Nevihta! Pada, kot za stavo in veter se obrne na SE. Jasno, to je direkt v kljun. In dvigne na 7 Bf. Sranje. Tuhtam, ali naj se obrnem in počakam, da mine. Ocenim, da za nekaj milj ne bo panike. Narobe ocena. No, ko se vsi premočeni vežemo na bojo, je hitro pozabljeno. A vendar. Ni mi prav, da sem se napačno odločil.

Sledi ribja juha iz (ve se) čisto frišnih rib in roštiljada iz obupno zanič mesa (to se ni vedelo). In Radgonski Traminec, blek-lejbel. Kar se spet ve, da je v redu. In pred tem imava z Rajkom cel projekt bojanja. Super boje imajo z dvojnim štrikom z zankami za obe prednji bitvi. To je odlično. In bojico s palico na koncu tega štrika, tako da sploh ne potrebujemo čaklje - kar za "anteno" na manjši bojici zgrabimo in privezni štrik je v roki. Ampak. Štrik je ravno tako nesrečno dolg, da pride boja pod barko in se zatakne za kobilico. Ali kaj vem kam. A-ja-ja-jaaaaah! Obrnjeni smo pravokotno na veter. Kako bomo pa roštilj kurili!? Dvakrat poskusiva s prevezovanjem in tretjič se končno le priveževa bolj kmečko brez te high tech tehnologije. In potem je v redu.

Rajkova prva ujeta riba

in druga ujeta riba ... ipd...potem nisem več slikala, ker jih je bilo preveč!

ex prizorišče snemanja filmov pirati s karibov

scene se počasi podirajo, nihče ne skrbi za njih

narava dela svoje kipe

mavrica čez otok Bequia

in po mavrici udarna nevihta

lilo je kot za stavo

zaliv v Bequia kjer smo prespali

za večerjo ribja juha

drevo kruhovec

pa še kakšen sončni zahod

24. december 2011, sobota

Bequia - Tobago keys

Danes je božični večer in popraviti je potrebno adventni venček karibijan-stajl. Ekspedicija se spravi v dingija in do ribičev. Po okrasje tega adventnega venčka. Ju-vont-labsters? Jes. Nou-problem-vejt-hir-pliz. In se derejo in kličejo in končno se oglasi mojster in priraca k obali. Lobsterje, da bi radi? Ja, ni panike. In si nadane sončna očala in rešilni jopič in odplava. In priplava nazaj z lobsterji v košari. Tako enostavno je to na Karibih. Naporu primerna je tudi cena. Osem evrov za kilogram!

Dopoldne tako mine v predpripravi večerje. In potice karibijan-stajl. Popoldne je namenjeno premiku v narodni park Tobago keys. Obplujemo Mustique, začasno ulovimo ribo (začasno pomeni, da nam uide s trka), pademo v nevihto in se sidramo v gužvi. No, tukaj je tako, kot sem se bal za vsa sidrišča. Kar malo je potrebno pogledat, kam je sploh še možno vreči sidro. Pa na kopanje. Nekateri. In po kopanju na pripravo večerje. Spet nekateri. Jaz se vseh teh aktivnosti asketsko vzdržim. Aktivno pa sodelujem pri naslednji. Pri večerji. Ob zvokih božičnih pesmi. Božičnih pesmi karibijan-stajl, seveda. Vsaj nekaj imamo v stilu Božiča, sosedje (skoraj vsi!) imajo to precej bolje razdelano. Barke so okrašene z lampijončki, takimi in drugačnimi. V vseh barvah in kombinacijah utripanja. In na plaži je žur z Božičkom v glavni vlogi. Darila nosi otrokom. Takim, pridnim (torej vsem). Ah, Coca cola, tvoj vpliv na svetovno kulturo je res izjemen! In potovanje po tem planetu iz leta v leto bolj dolgočasno. Na žalost.

nakup sestavnih delov za adventni venček

priprava karibske variante potice - ampak je vseeno bila zelo dobra in verjetno ena redkih v zalivu tobago keys

metanje jastogov v krop

naš adventni venček-ker je roba kvarljiva, je narejen na današnji dan!

Mustique-poročni prostor

Mustique-menda hoh otok

simpatične hiške

palme do morja

Tobago keys

na današnji dan je treba skakati v morje 30C

večerja: špageti z jastogom in paradižnikova omaka

bilooo je zeloooo dobro !

25. december 2011, nedelja

Tobago keys - Union Island

Če je bil včeraj dan za jastoge, je danes dan za premike. Po umivanju zob (ve se kako), se premaknemo pol milje na drugo sidrišče v Tobago keysih. Sidrišče za kopanje. V planu je sicer tudi snorklanje, vendar je precej vetrovno in na reefu ni nikogar. Mi se sicer spravimo v dingija, pa se zapeljemo le na plažo in malo sprehodimo po otoku. Vsaj jaz. In srečam iguano. Pot mi prekriža. Pa se grem malo raziskovalca narave. Moderno se temu reče: naravovarstvenika. Znanstveno preverim, ali iguana razume slovensko. Razume! Ko ji rečem "bejššššš ssssstran" jo takoj strumno ucvre v bližnji grm. In s tem je moja teza dokazana.

Po kopanju - premik. Na Union Island, da preverimo ali je možno dobiti kak let za na Barbados. Ampak. Otok je na božični dan kot iz filma. Onega, Dan potem. Na letališču straši. Policaj nam vseeno zagotovi, da bo osebje tukaj popoldan, ker takrat prileti avion. Nas prav zanima, če res! Ampak, pustimo se presenetiti.

In gremo v Yacht club, tam bomo počakali. Oštarija dela s polno paro. Kelnerca je hkrati kuharica, receptorka in še vse ostalo. In število gostov je omejeno na nas štiri. Ampak, pivo je hladno in hrana je dobra. In avion prileti. In osebje je takrat na letališču. In Katja dobi karte za torek. Vse štima. Za sedaj. Potem jo mahnemo malo naokoli po mestu. Pristanemo v edinem odprtem lokalu. Z glasno karibsko muziko in kelnerjem, ki je totalno podrt. Zanimivo.

Toliko za danes, mi gremo drugam. Premik, torej. Na Palm Island, miljo stran. Pa nam tam ni všeč. Preveč rolajoče je in sledi premik. Nazaj na sidrišče pred Union Islandom. Tokrat se sidramo blizu lokala, zgrajenega sredi reefa in z obetavnim napisom na steni: BBQ. Jasno, da se ustavimo. Ve se, kaj bo za večerjo. Ampak. Po glasni muziki sodeč (in po odsotnosti za BBQ značilnih vonjav) je danes v tem lokalu na sporedu samo pijača. Plan B. Lastni BBQ zakurimo in jaz se končno najem mesa, kot se za tak praznik spodobi. Ostali so bolj zadržani.

napisi na union island

oštarija z izvirnimi napisi

božična potica, dan after

eden od tobago cays

transfer na otoček

iguan (slikano iz barke!)

polno bark na tobago keys

vse kar se ti zaželi srce, ti fantje zrihtajo

slikovito mestece Clifton na otoku Union

morski psi - vendar v bazenu pri hotelu

umetnikov je kar nekaj v tem mestecu

Clifton

26. december 2011, ponedelj

Union I. - Mopion - Petit St. Vincent - Union I.

Danes gremo na snorkljanje. Še prej pa premik na sidrišču, da ulovimo net. Nekaj stvari je potrebno preveriti, predvsem ali karte za Barbados špilajo. Špilajo! Za sedaj.

Mopion Island je oddaljen slabih pet milj. Peščen otoček, premera slabih 50 metrov in s senčnikom na sredini. In okoli je laguna in okoli lagune reef in za reefom sidrišče. Taki otočki so narisani v vseh vicih. Ok, namesto senčnika je narisana palma, pa ne bi dlakocepili. Karikaturist najbrž še nikoli ni bil tukaj in jasno ne more vedeti, kako to zgleda v resnici. In ker želimo nastopati v vicu, je destinacija jasna. Premik. Vmes lovimo ribe. Ok, Rajko lovi ribe. Na fluorescenčno oranžnega plastičnega kalamara. Uspeha ni vse do sidrišča. Tam pa... bingo! Štiri kilogramski red snapper bo danes na našem roštiljčku. Pošteno! No, še prej pa kopanje v turkizni laguni in snorklanje po reefu. Vendar. Žalosten je pogled na mrtve korale, ki se le na nekaj mestih spet malo obraščajo. No, rib je sicer nekaj, ni pa to niti približno tisto, kar je kot standard postavilo Rdeče morje. Škoda.

Pa spet premik. Pol milje stran je povsem prazno sidrišče, skrito v zavetju nenaseljene obale Petit St. Vincenta, zadnjega otoka pod jurisdikcijo te države. Tristo metrov naprej je že otok, ki spada pod Grenado. Na eni strani je obala s plažo s koralno karibsko mivko in mangrovami in palmami v ozadju, na drugi strani je reef in na sredi je roštilj. Na Mali. In na roštilju... ve se kaj je danes na sporedu! Po roštiljadi pa damski del posadke v dingija in na obalo. Jasno, da je nujno potreben sprehod po prvinski obali. Čudovito je. Narava, namreč. Manj čudovito je dejstvo, da je to privatni otok, kamor ni možno kar tako vstopiti. In, glej si no glej čudo, privatni otok ima varnostnike. Ali pa... V ozadju vidimo dim in slišimo bobne, najbrž so podkurili pod kotli in to sploh ni varnostnik, ampak je tip prišel malo nabirat začimbe in loviti meso za pojedino. Ni kaj, po hitrem postopku je treba v dingija in na Malo.

Proti večeru nazaj na Union Island, da bo jutri čim manj problematično ujeti frčoplan za Barbados. Premik, torej. In tako se naša današnja krožna vožnja konča. Malo smo se zakalkulirali in prispemo (skoraj) ponoči. Ja, tole digitalno prižiganje in ugašanje dneva nam dela probleme. Na pomolu ni prostora, jutri bo treba z dingijem na obalo. Pa ni kaj. Z Rajkom izpirava rane z gin tonicom. Še celo flašo ga imava. Gina, tonika je le še za vzorec. Po nekaj urah je situacija izenačena. V nobeni flaši ni več niti za vzorec. Kar nekaj pijače je šlo po najinem grlu v teh šestih dneh. Pet kartonov piva, nekaj litrov vina in prav toliko različnega žganja. Toliko na Mali, tisto po oštarijah je bilo pa za zraven.

majhen otoček z enim senčnikom

Katja in Rajko mi pa rit kažeta, ker ju fotkam :)

Katja in Free Willy - ampak je v ozadju varnostnik Rajko

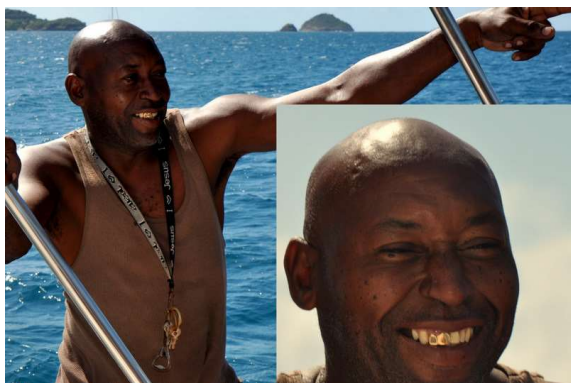
Rajko in njegov red snapper

takole je potekala priprava red snapperja

in takole smo se basali z njim

očito je moderno, da imaš pozlačen zob

petit st. vincent - osamljena obala do prihoda varnostnika

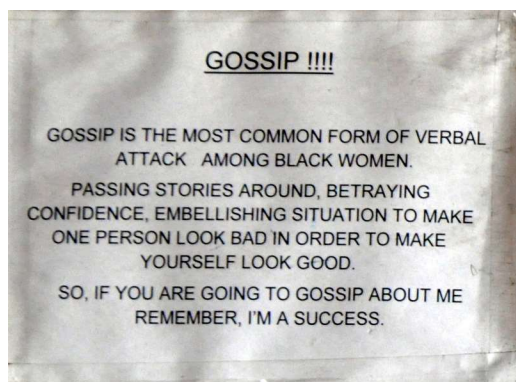
27. december 2011, torek

Union Island

Jutro je tmurno. V glavi. Drugače je čisto ok. Ob devetih smo vsi štirje, dve borši nekaj torbic in nahrbtnikov in vreča smeti končno le na obali. In via Union Island International Airport. Peš. Od dingija mimo Terminala 1 in Airport Shopping Centra do Airport Main Buildinga je slabih deset minut. Prijeten sprehod - v dežju. Ne dežju, naliveu. Ne naliveu, tropskem naliveu! Katji se je tako izpolnila še želja za grand finale. No, naliv pride in odide. Papirologija za vodo in zrak je urejena in mi se lepo usedemo na (pollitrsko) kokakolo v letališki barček. In klepetamo in čakamo. In dočakamo uro odhoda. Rajko in Katja se poslovita in nekako prebijeta skozi (piskajoči) security frame v Departure Hall. Midva pa zunaj čakava, da poslikava odlet. In ura je precizno 11:00, motorji zabrnijo, frčoplančič se dvigne, mi mahamo in slikamo, da se fotič pregreje. In se počasi začneva odpravljat domov. Ampak. Mašinka zavije desno. Za Grenado. A-ja-ja-jaaaah! To ni ta-pravi avion. Samo. Drugega tukaj sploh ni. Preveriva. Rajko in Katja sta še vedno v Departure Hall in nista sama. Kar gužva je. Še sedem drugih potnikov za Barbados čaka. In varnostnica. In njena pet letna hčerkica. Pa še malo poklepetamo in letalce pristane, izkrcavanje in vkrcavanje je narejeno v desetih minutah in Vesnin fotič ima končno na kartici prave fotke. Lušten teden je za nami, škoda da ni trajalo dlje. Predvsem škoda za letalske popotnike, ki jih bo jutri spet doletel jet leg. In temperaturni šok.

Ura je ravno prav za kosilo. V oštarijo ob morju zavijeva in naročiva nekaj na hitro. Nekaj, kar po imenu ne zgleda niti malo obetavno. Fish and chips in pa Conchi and chips. Ampak. Hrana je odlična. Fish ni pohan osel, kot ga poznamo mi, ampak morski pes na žaru in oni polži iz Poletja v školjki so tudi odlični. Tudi količinsko. Ko tako hodim po svetu, vedno bolj opažam kako enostavna je naša morska hrana. In ko sem lani jeseni hodil na kuharski tečaj, me je mojster Dalmatinec učil tistih pet jedi, ki jih zna narediti in me je samo čudno gledal, če sem ga karkoli vprašal okoli začimb ali ribe, ki ni ravno orada ali skuša. Jasno zakaj. Borno Jadransko morje in še bolj borna kamnita obala ne moreta ponuditi kuharju vsega tega, kar mu lahko tropi. In potem je višek kulinarike pečena porcijska riba (polna kosti) s tržaško omako. Ah, ja. Kot če bi bil višek vegetarijanske kulinarike krompir v oblicah. Omake in začimbe, Dalmatinci moji, te umetnosti se morate naučiti. Vsaka riba je lahko odlična, če se jo zna dobro pripraviti.

Malo še pošopava in nazaj na barko. Pogledat, kaj je za narediti in potem počivat. Jutri je še en dan in jutri grem na obalo v čendlerijo po nekaj spare partov. Danes sem počel že preveč stvari. Res je, kar sva z Rajkom ves čas strumno ugotavljala. Život, to je feferon.

napis v lokalu na letališču

pregledovanje prtljage

čao !

nalaganje prtljage-tudi njuna je vmes

Rajko vstopa v letalo

Katja vstopa v letalo

letalo s Katjo in Rajkom ter njuno prtljago na startu za dvig

in letalo poletelo proti Barbadosu

za finale pa pogled iz oštarije na zaliv-naliv, ta pravi !

28. december 2011, sreda

Union Island

Danes ne bo premika. Manjša popravila so na sporedu. In nekaj dela, urejanje arhivov, priprava podatkov za drugo leto, selekcija fotografij za dnevnik in še kar je takih malenkosti. Oddingiram tudi na otok in stopim v čendlerijo po potrošni material za motor, zmenjen sem tudi za povrtanje luknje v ročici za krmilo. Samo. Slednje mi ne uspejo narediti. Nimajo ustreznega svedra. Še tisti, ki jih imajo so pa še bolj rjavi, kot moje orodje in nisem čisto prepričan, kaj bi sploh izvrtali. In cene za tiste malenkosti, ki jih kupim so astronomske! 80 evrov pustim za dva Yanmarova filtra (kopij nimajo, hic!) in dve galoni motornega olja (cenejšega!).

Grem raje po bolj običajno robo. Francosko štručko za zajtrk. Samo, tudi tukaj je o-la-la cena! Tri evre hočejo za eno. Ok, jo kupim, onega zdrizastega hamburgerskega kruha nočem niti videti več! In tu cena sploh ni pomembna. Me pa vse mine, da bi še kaj kupoval. Še pivo mi ne paše več, čeprav vem, da je v barčku v yacht clubu precej cenejše, kot ta usrana podolgovata žemljica. Zato pa na barki popijem dva. In malo šraufam in malo pucam vodovodno lajtungo in malo mailam in malo berem kam dalje. Jutri jo najbrž mahneva proti Grenadi. Ampak, verjetno le do prvega, še Grenadinskega otočka.

Vesna pripravi še kosilo iz obupno zanič mesa, kupljenega še na St. Vincentu, pregrešno dragega fižola, kupljenega včeraj in nečesa, kar izgleda kot riž, so pa testenine, iz zaloge iz Grčije. In začimbe in čili in parmezan - in vse skupaj se nekako da pojesti. Samo. Če kmalu ne najdemo poštenega mesa, se vpišem med vegetarijance. Naj stane, kolikor hoče. In tudi če s tem riskiram, da dobim putiko. Tukajšnje meso je res zanič!

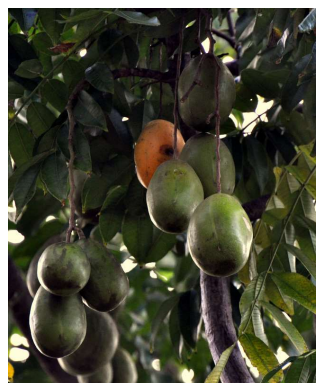
Mopion - otoček z eno slamnato streho ...brez palme !

na St Vincentu imajo na skoraj istem prostoru pokopališče in nogometno igrišče

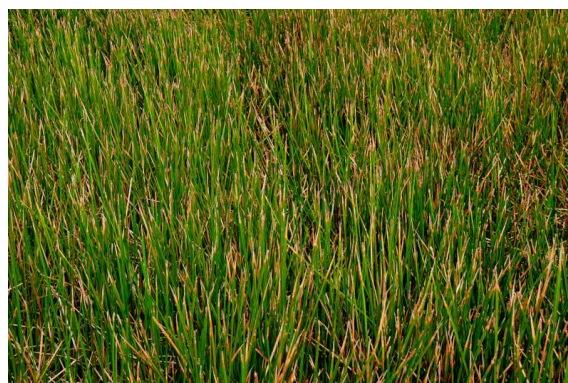
otroci povsod po svetu enako uživajo v kopanju

maracuje na drevesih

ni ovir za rast

pri nas sneg, tukaj pa zelena trava ...

ptički so si našli drug dom

Karibi 2011

Grenada

29. december 2011, četrtek

Carriacou

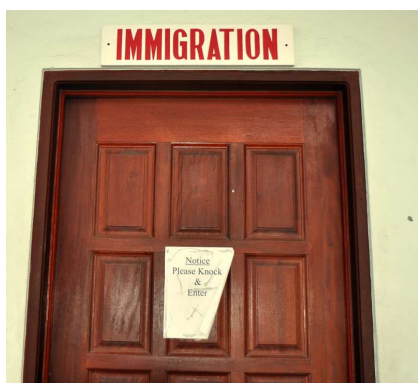
Dopoldan spet nekaj brkljam in popravljam malenkosti. Zamenjam še filter za gorivo, ki sem ga včeraj kupil in bi ga moral menjati že na Tobagu, če bi ga imel. Potem grem delat odjavo. Na letališče. Carino naredim, policaj mi pa pravi, naj grem v mesto. V mesto? Jes-on-mejn-skver-is-imigrejšn-ofis. No, po malo iskanja najdem immigration office. V turist biroju je, zraven pekarnice. In za eno majhno mizo sedi isti policaj, ki me je na letališču poslal sem. In tukaj se vse lepo uredi. Kdo bi to razumel...

Pa izplujeva. Lep krmni veter imava in samo malo genove je povsem dovolj za šest vozlov. Med otokoma je malo vala, v senci Carricouja pa je čisto mirno morje, veter pa refulast. Sicer pa, vsega sedem milj je do Hillsborougha, glavnega

mesta tega otoka. Današnji cilj je torej Carriacou, največji izmed Grenadinov, ki pa spada pod Grenado. Kar malo pohitim, da naredim vse skupaj še v rednem delovnem času. Še dobro!

Zaplete se že pri immigration. Slovenci potrebujemo vizo. A? Pa sem na netu prebral, da EU citizens ne potrebujejo vize. Očitno mi ne štejem mednje. Pogajanja nekako niso možna. Tako piše v njegovem kompjuterju in če tako piše, potem to drži. Kot pribito! Dve možnosti imava: plačava vizo in si s tem kupiva vstopnico v državo ali pa se obrneva in greva tja, od koder sva prišla. No, še 12 minut časa imam, da na pošti plačava vize. Sicer pa jutri. Ok, grem tja in to uredim. In se vrnem s potrdilom. Ampak. Izpolniti je potrebno application form in tja paše fotka. In, jasno, nimava jih s seboj. Pa na barko po fotke. Z dingijem. In se vrnem s fotkami. In hitro moram to početi, kajti samo 22 minut je še časa, ker potem gre ladja za Grenado in z ladjo pošta. In v tej pošti najine prošnje za vizo in - najini pasoši. Čakaj, čakaj, kaj bova pa midva brez pasošov? Nou-problem-ju-not-nid-dm. A? Hir-is-maj-telefon-number. In? Džast-kol-mi-aj-vil-klir-eni-problem. Aaaaaaa? Sto ljudi, sto čudi bi lahko prevedel v sto zemalja, sto čudi. Mejbi-ju-vil-get-viza-tumorov-mejbi-on-satrdej-mejbi-hir-mejbi-in-sentdžorž-kol-mi-tumorov-morning-end-aj-vil-tel-ju. Zanimivo. Kakorkoli, papirje poštemplajo in imava samo še sedem minut za customs (cel postopek se sestoji iz plačila takse) in nadaljnji dve za port police (samo en izvod papirja hoče videt). In vse to uštimava just in time. Vsaj nekaj. Če pa kojim pukim slučajem celo pasoše še dobiva nazaj, bo pa sploh super!

Pa diži sidro in iz tega rolajočega sidrišča v Tyrell Bay. Rola se v Trell Bayu sicer ne, je pa gužva. Za firbčne babe kot naročeno. Povsem na tekočem so lahko, kaj jedo pri sosedih za večerjo. In to ne le pri najbližjih. Vsaj pet jih je na taki razdalji, da se to da nedvoumno ugotoviti. Mogoče pa pade kaka ideja za nov recept, kdo ve? V taki gužvi pričakujem poplavo WiFijev. Pa jih ni, tako da spet zalaufam moj nepogrešljivi satelit, da lahko pogledam kak mail in uploadam dnevnik.

knock, knock ... tukaj pustila nekaj ur

center mesta

Main street glavnega mesta tega otoka

Tone se ni upal tukaj k frizerju, da mu ne naredijo dredov

na Main street vse: od bank, štacun, oštarij...

tudi hotelčke imajo

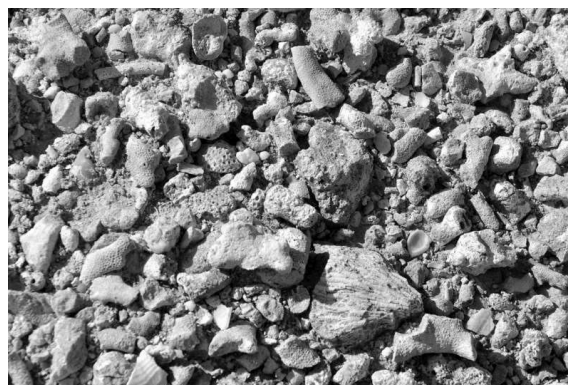
na poti do Tyrrel bay

kje smo

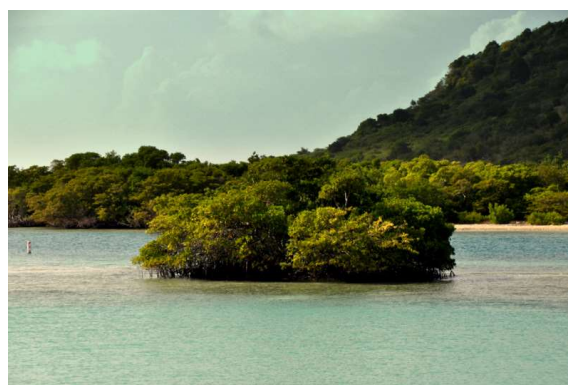
školjk na obalah kolikor hočeš

pa koral na obali tudi

mangrove od blizu

mangrove sredi morja

30. december 2011, petek

Carriacou

Zbudimo se, pozajtrkujemo (jajčka, ki smo jih kupovali cel teden, včeraj le nabavim) in gremo malo po otoku. Še prej po telefonu pri policaju Lindonu preverim kako je z našimi pasoši. Me pokličejo in javijo. Kasneje. Sedaj so šefi še na mitingu. No, ja... Preverim še marino v St.Georgu za silvestrovo. Z največjo radostjo naju sprejmejo in že sedaj neučakano pričakujejo. Za 40% izolske cene najbrž res. Ampak. Če kadarkoli pomislim, da je karkoli drago, samo primerjam, koliko to stane v Sloveniji in v trenutku - nirvana. Da ne govorim o pestrosti storitev, ki je v vsaki luknji boljša, kot v Marini v Izoli. Tam ni nič. Ok, je. Serviser za tik.

Kakorkoli, z busom po otoku. Nazaj v nama že znani Hillsborough. Malo pošopava, pametnih (no, lahko so neumne, le da so dovolj velike za na roštilj) rib ne dobiva, jastoga nočeva še cel dan nositi naokoli. Živega. Pa nama bel (ja, tudi tak se najde, zanimivo) prebivalec otoka pove, da v takem vremenu ribiči pač ne lovijo. In če ribiči ne lovijo, ni rib. Pika. Dobra mesa pa tudi ni. Je pa zato tourist office in v njemu ogromno brošur o Grenadi. Lepih in obsežnih. Zastonj. In zastonj je tudi informacija v eni izmed le-teh, ki je natisnjena črno na belem. Slovenci za vstop na Grenado ne potrebujemo vize. Hja, ta informacija je zastonj in - zaman. Policaj vztraja pri svojem. Jutri zjutraj dobiva pasoše. Konec debate.

Pa z busom nazaj in malo na sprehod na ogled lagune, obkrožene z mangrovami. Hurricane hole je to. In marine reserve. Z barko notri ne smemo, če ni hurricane warninga. No, tudi, če bi smel, ne bi mogel. Globine na vhodu niso primerne za fin keel plovila, le malo čez meter je globoko. In potem greva na ogled v pilotu tako opevanega Carriacou yacht cluba. A-ja-ja-jaaaah! Nekako se prebija med kurami in grmovjem do vhoda in splezava na teraso in celo dobiva pijačo. Kelnerca je sicer čisto simpatična mlada punca, se nama pa obema zdi malo ... no, malo taka po jointu. In ja, imajo laundry. Samo je full service, taka pralnica pa Vesne ne zanima. In dobiva še kodo za WiFi. Sem pa zelo skeptičen, če bo delala, čudna je. Je pa zastonj, lahko pa kaj donirava za otoške otroke, če hočeva. Zanimiva politika yacht cluba. Pa se vrneva kar ob obali, da spet ne rintava čez hribe in doline. Koliko jabčkov leži na mivki! In kako prijetna senca je pod temi drevesi. Če. Če tole tukaj ne bi bile majčkene drugačne jablane, kot so naše. Vendar, za razliko od Tobaga, tukaj nikjer ne piše: Warning! Do not touch! Manchineel tree in extremely poisonous!

V gostilno zvečer ne greva, sva bila že za kosilo. In narediti morava nekaj elektrike in vode. To se dela na barki. In pogledati kak film je tudi potrebno. To počne Vesna. Jaz se ukvarjam z dnevnikom.

mini barčica v družbi z normalno barčico

al padeš na mivko ali morje, oboje ni tako hudo

kafič na obali - pobarvan z roza in modro barvo - tako, da se ve, da je za fante in punce :)

tik pred nevihto

jacht club s kurami na travniku

sidrišče Tyrrell bay

tudi white house imajo na tem otoku

zaliv, ki je varen pred hurikanom

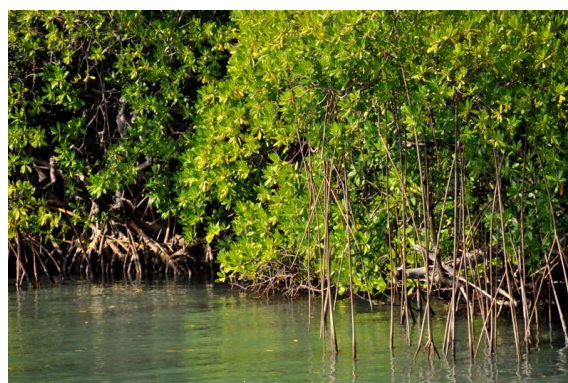
Mala v Tyrrell bay in Tone dingira do nje

tudi na tem otoku politično aktivni

pod globoko senco paše mrzlo pivo

mangrove

31. december 2011, sobota

Carriacou - St. George's

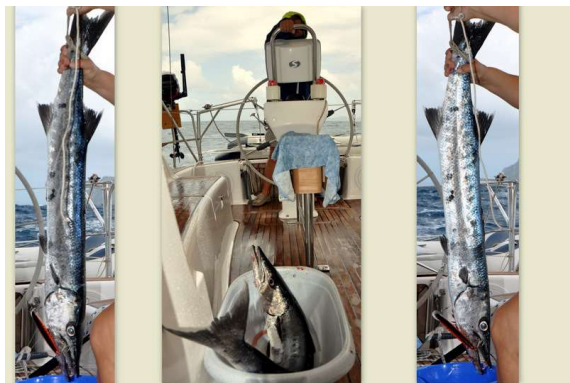
Vesno oddingiram na obalo, gre na kombi bus, dobi pasoše (vidi čudo!), se z busom pripelje nazaj in jo pridingiram na barko. Vse se dogaja za te kraje in tukajšne razmere z neverjetno naglico. Tudi nadaljevanje je čisto filmsko. Ko dvigam dingija, pridejo ribiči in nama prodajo jastoga, ga prerežejo na pol (in pri tem uničijo naš najboljši nož) in ko začnem dvigat sidro, je dvo in pol kilogramska mrcina že v hladilniku.

Tudi nadaljevanje plovbe je pestro. Škoda, da Katje in Rajka ni več, ona bi uživala v nalih, on pa v lovljenju rib. Očitno je tako vreme s slabo vidljivostjo najbolj primerno za to. Najprej zapoje palica, potem se usuje dež. No, tokrat je bilo v Hemmingwayevem stilu. Boj ni bil odločen že na začetku, kar trajal je in Nika je ves čas nihala med odločitvijo kdo naj dobi ta boj. Za povrh nama razpade še kljuka, ko je že bila zapičena v dober meter dolgi in več kot pet kilogramski barakudi. No, nekako stvari le spraviva v prave tire in riba konča v kokpitu. In po naslednji uri ali dveh Vesnina boja z nožem v roki, v hladilniku.

Gremo v St. George's. V marino Port Louis. Tu bo po vsej verjetnosti največ šans za kaj žura nocoj, na silvestrovo. In očitno bo res tako! Parkiramo se poleg katamarana. Takega, posebnega. Takega, s slovensko zastavo. Ko Davida ogovorim po naše, mi najprej odvrne v angleščini in šele na drugi moj "Dober dan!" le pomisli, da je kaj takega sploh možno. Na Grenadi! Že nekaj let pluje mlada družina v katamaranu naokoli in menda smo mi druga slovenska barka, ki so jo srečali. No, če jaz odštejem Jonsko morje in vnaprej dogovorjena srečanja, so oni pa prva! Najprej pridejo David, Katja in prvošolka na daljavo, Lucija na pijačo k nam, potem sva midva cel večer pri njih.

In v marini, na pomolu A, je bil nocoj slovenski silvestrski večer! Ja, ni kaj, lepo silvestrsko darilo, še posebej ker niti David niti jaz nisva najbolj zaprisežena abstinenta. Abstinentstvo na silvestrovo ni ravno vrlina, se mi zdi. In to še ni vse. Za večerjo naju pogostijo s pečenimi svinjskimi rebrcami! Prav prijetno klepetamo, vmes malo vedrimo in ob ognjemetu spijemo kozarček (štajerske) penine. Hecno, ob pol noči sploh ni potrebno klicariti in esemesati, to smo naredili že ob sedmih zvečer. Še preden smo začeli piti.

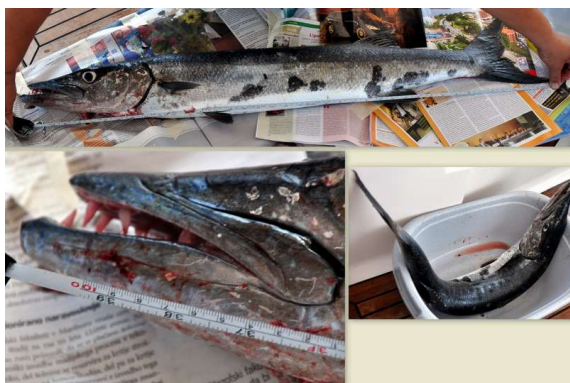
In najpomembnejše pride, kot vedno, na koncu. Grand finale. Torej: Vsem bralkam in bralcem želiva z Vesno srečno in veselo leto 2012! In, jasno, ne samo 2012, tudi naslednja leta naj bodo prijetna!

najin silvesterski ulov barakuda 1m

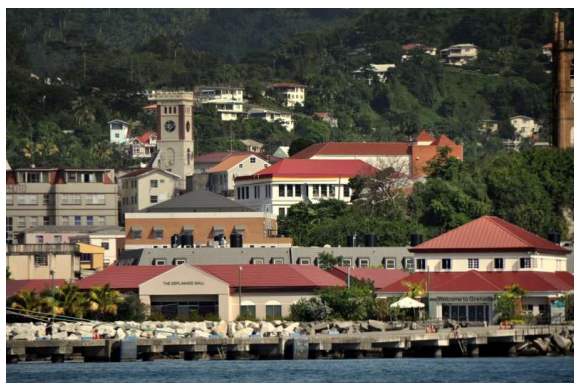
dobrih 5 kg je imela

zobe pa tudi take, uf...pa migala in živa je bila full dolgo

Grenada - St George z morja

po dolgem času vidiva znane oblike zvonikov

z morja videti kot ex grad

pečeni jastog z maslom in limono za predjed

no, a bo že konec fotkanja, da lahko jemo? SREČNO 2012

novoletno praznovanje pri Katji, Luciji in Davidu na katamaranu

pri sosedih